

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ΙΠΠΟΤΗΣ

Ο Πύργος του
Μυστηρίου

Ο Πύργος του Μυστηρίου

Ο ΤΡΙΜΠΟΥΣΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΖΑΝΙ

Ο ΦΙΛΟΣ μας...ό παλληκαράς Τριμπουσόν έτοιμάζεται να κάνει μια καινούργια... ήρωική έξορμησι από τὸ πανδοχείο «Δυὸ Γέφυρες», γιὰ τὴ λεωφόρο μὲ τὶς φιλλύρες. Ἐκεῖ πρόκειται νὰ συναντήσῃ κατ' ἐντολὴν τοῦ κυρίου του, τοῦ μικροῦ Ἄνρῦ Ντυβερνουά, τὸν δούκα τοῦ Σαιν Ἐτιέν, ἀφοσιωμένο φίλο τῆς Βασιλισσας τῆς Γαλλίας. Πρέπει νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ὅτι ὁ λοχαγὸς τῆς φρουρᾶς τῶν Σωματοφυλάκων τοῦ Ρισελιέ, ὁ σατανικὸς Ροσεφό, ἔχει ὀργανώσει δολοφονικὴ ἐνδρα εἰς βάρος του (*), ὅταν ἐκεῖνος θὰ ἐπιστρέφῃ ξέγνοια-

στος ἀπὸ τὸν χορὸ τῶν ἀνακτάρων στὸ σπίτι του.

Ὁ Τριμπουσόν, ὅπως ξέρεῖ ὁ ἀναγνώστης, κάτι τέτοιες ἐπικίνδυνες ἀποστολές τὶς... μασσάει! Ἄλλὰ ἐπειδὴ...τρέμει λιγάκι, κατεβάζει τέσσερις κανάτες μὲ κοκκινέλι τοῦ Ρήνου γιὰ νάρθη ἢ καρδιά του στὸν τόπο τῆς. Καὶ ὅλο τὸ φέρνει βόλτα καὶ ὅλο ξεκινάει καὶ ὅλο... καθισμένος στὸ τραπέζι θρίσκειται.

— Τί ὥρα μου εἶπε ὁ πιτσιρικός νὰ ξεκινήσω, κύριε Βιλάρ; ρωτᾷ τὸν πανδοχέα.

— Μιὰ ὥρα πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Δηλαδή στὶς ἔντεκα.

— Ἐν τάξει! Ἔχουμε καὶ ῥὸ μισὴ ὥρα ἀκόμα. Θ' ἀδειάσω κανένα ποτήρι κρασί καὶ θὰ σοῦ πῶ κι' ἄλλη μιὰ ἱστορία γιὰ νὰ καταλάβῃς ποιὸς

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος «Καὶ πασιμὸς πρὸς τὸ θάνατο».

είμαι εγώ ό Τριμπουσόν που σου κουβεντιάζω...

Ό Φερνάντ Βιλλάρ άναστε νάζει. Άπ' τή στιγμή που έφυγε ό Άνρϋ Ντυβερνουά, άκολουθώντας τά ίχνη εκείνων που άρπαξαν αίχμάλωτη τήν μικρή πριγκήπισσα Λουσιέν και κατευθύνεται στό μοναστήρι του Άγίου Γερμανού, ό Τριμπουσόν τόν έχει τρελλάνει μέ τίς ιστορίες του και τά...κατορθώματά του! Άναστενάζει λοιπόν ό δυστυχισμένος παροδοχέας και σκουπίζει τά δακρυσμένα μάτια του, γιατί άγωνίζεται νά καθαρίση μερικά κρεμμύδια για τó αύριανό στιφάδο τών πελατών του και τόν τσούζουμε τά μάτια του και όλο δακρύζει.

— Τί; Άρχισες άπό τώρα νά κλαίς; τόν ρωτάει ό Τριμπουσόν. Άφησε πρώτα νά σου πώ τήν ιστορία και ύστερα βάζεις τά κλάμματα...

— Μά δέν κλαίω!, διαμαρτύρεται ό Βιλλάρ. Είναι τά κρεμμύδια που καθαρίζω...

Ό Τριμπουσόν τόν κυττάζει λοξά και χαμογελάει.

— Άλλου αυτά! Άλλου αυτά! Σε μάς δέν περνάνε κάτι τέτοια, κύρ - Βιλλάρ! Ξέρω πώς είσαι άνθρωπος μέ λεπτή ψυχή και συγκινείσαι. Άλλά, νά ξέρης! Στη ζωή πρέπει νά είσαι σκληρός άντρας όπως έγώ...

Καθώς μιλάει όμως γίνεται ...πράσινος και γουρλώνει τó κρασάτο μάτι του και μισοκλείνει τó γαλάζιο.

— Πα.. Πα... Πα... Παναγίτσα μου!, ξεφωνίζει. Τί είναι

αυτό που μέ κυττάζει έτσι!

Και τρομαγμένος τινάζεται πρòς τά πίσω. Κάπου μπερδεύονται όμως τά πόδια του και πέφτει φαρδύς - πλατύς στό πάτωμα άνάσκελα.

— Βοήθεια!, φωνάζει. Στείλανε θηρία έναντίον μου! Φέρτε μου τά σπαθιά και τίς πιστόλες μου κι' άνοιχτε πόρτες και παράθυρα νά φύγω...

Ό Βιλλάρ ξαφνιασμένος τρέχει και τόν άνασκηώνει.

— Μά δέν είναι τίποτα, κύριε Τριμπουσόν, τού λέει.

— Τι... Τι... Τι... θά πη δέν είναι τίποτα; συνεχίζει κλαψιάρικα εκείνος. Δέ βλέπεις τά μάτια τους που φεγοβολάνε μέσα στό σκοτάδι. Είναι μιá τίγρις, μιá αίμοδόρα τίγρις, που στείλανε ό Ροσεφόρ κι' ή παρέα του νά μέ κατασπαράξη! Βοήθεια, γιατί χανόμαστε όλοι!

— Μά δέν είναι τίποτα!, σταυροκοπιέται ό πανδοχέας. Ή γάτα του μαγαζιού μου είναι, κύριε Τριμπουσόν... Μην κάνετε έτσι!

Ό Τριμπουσόν ξύνει τή... μύτη του.

— Έ; Τί; ρωτάει. Γάτα είναι αυτό τó θηρίο που έχεις στό μαγαζί σου και μούκοψε τó αίμα; Όχι! Ή καρδούλα μου! Παρά λίγο... νά τή σκοτώσω!

Κάθεται πάλι στην καρέκλα του και... συνέρχεται κατεβάζοντας μιá καινούργια κανάτα κρασί.

— Τί τίς θέλεις τίς γάτες στό μαγαζί σου!, άναστενάζει καθώς σκουπίζει τά χείλια

του. Νά, τώρα, παρὰ λίγο νά κάνω λάθος ἐγώ και νά γίνω φονῆς! Διώχτη νά πάη στήν ὄργη!...

Ὁ Βιλλάρ κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Ἐν τάξει, κύριε Τριμπουσόν. Θὰ τὴ διώξω!

— Λοιπὸν, τί λέγαμε; ρωτάει ὁ Τριμπουσόν. "Α! Ναί! Θὰ σοῦ πῶ ἀκόμα μιὰ ἱστορία μὲ τὸν Ροσεφόρ νά καταλάβης τί θὰ πῆ παλληκαρὰς σὰν και μένα! Ὁ Θεὸς νά σὲ φυλάη νά μὴ μπῆς ποτέ σου στὴ Βαστίλλη. "Αν τύχη ὅμως και μπῆς ἐκεῖ μέσα, κάνε τὸ σταυρό σου και ἄφησε κάθε ἐλπίδα. Μονάχα ἂν εἶσαι... Τριμπουσόν, μπαρεζί νά γλυτώσης, Ἄλλὰ Τριμπουσόν σὰν και μένα γεννιέται ἕνας κάθε... χίλια χρόνια! Μὲ πάνε λοιπὸν ποῦ λὲς στὴν αἴθουσα τῶν βασανιστηρίων και μὲ κρεμάνε σὲ κάτι τσιγκέλια. Μοῦ δίνουμε ἕνα γερὸ ξύλο μὲ κάτι βούρδουλες ποῦ εἶχαν ἀγκοῦθια! Ἄλλὰ ἐγὼ μιλιὰ! «Ποῦ εἶναι ὁ Ἄνρῦ Ντυβερνουᾶ;» μὲ ρωτάει ὁ Ροσεφόρ. «Δὲν ξέρω!» Ὅπου, βλέποντας αὐτὸς ὅτι εἶμαι θράχος ἀτράνταχτος, φουσκώνει και ξεφουσκώνει και διατάζει νά μὲ βάλλουε σ' ἕνα καζάνι μὲ κατράμι ποῦ κόχλαζε. Τὸ βγάζουε ἀπ' τὴ φωτιά και τὸ βάζουε στὴ μέση τῆς αἴθουσας, μὲ γδύνουε και μὲ ρίχνουε μέσα...

Ὁ Βιλλάρ σταματάει νά καθαρίζη τὰ κρεμμύδια και τὸν κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια.

— Σέ βάλανε σὲ βραστὸ κατράμι;

— Ναί.

— Και ζῆς ἀκόμα;

Ὁ Τριμπουσόν χαμογελάει και στρίβει τὸ μουστάκι του.

— Ὅπως βλέπεις, ζῶ ἀκόμα! Ἄλλὰ μὴν εἶσαι διαστικὸς και θὰ καταλάβης. Μὲ βάζουε λοιπὸν στὸ καζάνι μὲ τὸ βραστὸ κατράμι κι' ἐγώ... τριμουδάω! Αὐτὸ τοὺς κάνει ἐντύπως και σταυροκοπιούνται. Μὲ ρωτάει πάλι ὁ Ροσεφόρ γιὰ τὴν κοπέλλα, γιὰ τὸν Ἄνρῦ και γιὰ τὸ κολλιέ, ἀλλὰ ἐγώ... τὸ κοροῖδο! «Δὲν ξέρω τίποτα!» «Καλὰ, μοῦ λέει ὁ Ροσεφόρ. Ἄμα ψηθῆς καλὰ, θὰ δοῦμε ἂν θὰ μιλήσης ἢ ὄχι!» Και θρονιάζεται σὲ μιὰ καρέκλα και ἀρχίζει νά διαβάζη τὴν ἐφημερίδα του. Οἱ δυὸ ἄλλοι μαντράχαλοι, οἱ βασανιστὲς δηλαδή, βγήκανε ἔξω νά πιούνε τὸ καφεδάκι τους. Περνάει μισὴ ὥρα, περνάει μιὰ, περνάνε δυὸ ὥρες και ἀρχίζω νά αἰσθάνωμαι... ῥίγη. Κρύωνα ἔτσι, γυμνὸς ποῦ ἤμουνα και ἄρχισα νά τρέμω. Ὁ Ροσεφόρ τὸ χαβᾶ του. Διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του. «Μὰ γιατί κρυώνω;» ἀναρωτιέμαι. Και τότε καταλαβαίνω πὼς τὸ κατράμι τὴση ὥρα βγαλμένο ἀπὸ τὴ φωτιά δὲν ἔβραζε πιὰ κι' εἶχε γίνει πάγος. Μιὰ και δυὸ λοιπὸν δὲ χάνω καιρό. Βγαίνω ἀπὸ τὸ καζάνι και πηγαίνω στὸν Ροσεφόρ. «Ἐ! Κύρ λοχαγέ!», τοῦ λέω. «Γί θὰ γίνῃ μ' αὐτὴ τὴ δουλειά: Ὅ' ἀρπάξω καμμιά περιπνευμονία! Ἢ δόστε μου νά ξανα-

φορέσω τὰ ρούχα μου ἢ ξαναβάλτε στὴ φωτιά τὸ κατράμι νὰ βράση νὰ ξαναμπῶ μέσα... νὰ ζεσταθῶ λιγάκι!» Τότε ἐκείνος μὲ κυττάζει ἐκπληκτός. «Ζῆς ἀκόμα;» μὲ ρωτᾷ. «Ζῶ!», τοῦ λέω. «Εἶσαι θηρίο, Τριμπουσόν!», μοῦ λέει. «Εἶμαι καὶ φαίνομαι!» τοῦ λέω. Καὶ τότε μὲ πάει στὸν καρδινάλιο... Κατάλαβες;

Ἄλλὰ ὁ δυστυχισμένος Βιλλάρ ἔχει ...λιγοθυμήσει ἀκούγοντας τὸ καινούργιο... κατόρθωμα τοῦ Τριμπουσόν καὶ δὲν καταλαβαίνει τίποτα!

Η ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΤΡΙΜΠΟΥΣΟΝ τρομαγμένος ἀπὸ τὴν...ἐκδήλωσι αὐτῆ θαυμασμοῦ πρὸς τὸ πρόσωπό του,

συνεφέρνει τὸν πανδοχέα καὶ ἀποφασίζει, γιὰ ἀπόψε τουλάχιστον, νὰ μὴν τὸν πῆ καινούρια καινούργια ἱστορία καὶ ξαναλιγοθυμήσει ὁ ἄνθρωπος. Ὑστερα λοιπὸν ἀπὸ λίγο, ὁ Βιλλάρ συνέρχεται καὶ ὁ Τριμπουσόν καβαλλᾷ σ' ἓνα ξεκούραστο ἄλογο ποῦ τοῦ ἔχουν ἐτοιμάσει, χώνει διὰ πιστόλες στὴ μέση του, κρεμάει καὶ τὸ σπαθί του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ξεκινήσει. Ὁ Βιλλάρ βγαίνει στὴν ἐξώπορτα νὰ τὸν ἀποχαιρετήσει. Ὁ Τριμπουσόν κυττάζει γύρω του σὰν νὰ ζητᾷ κάτι ποῦ δὲν τὸ βλέπει.

— Ποῦ εἶναι οἱ μουζικάντες; ρωτᾷ τὸν πανδοχέα.

— Ποιοὶ μουζικάντες; κάνει ξαφνιασμένος ὁ Βιλλάρ.

— Ἄντε, ἄντε!, κάνει ὁ

— Παναγίτσα μου! ξεφωνίζει ὁ Τριμπουσόν. Μιά τίγρις!...

— Σὰς τὴν ἔσκασα, παιδιά! δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ δούκας.

Τριμπουσὸν καὶ ἀλλοιθωρίζει. "Ἐτσι στὰ μουγγὰ θὰ γίνῃ ἡ ἀναχώρησίς μου γιὰ μιὰ τόσο ἄγρια μάχη ποὺ θὰ δώσω μὲ τοὺς ληστές; Ἐπρεπε νὰ εἶχες φέρει τὴ φιλαρμονικὴ νὰ μὲ συνοδέψῃ τουλάχιστον κανένα ...χιλιόμετρο!...

— Νὰ μὲ συγχωρῆτε, κύριε Τριμπουσὸν!, λέει ὁ πανδοχέας. Περᾶστε ἀπόψε... χωρὶς μουσικὴ καὶ ἄλλη φορὰ...

Ὁ Τριμπουσὸν κάνει μιὰ μεγαλοπρεπῆ χειρονομία.

— Καλά! Καλά!, λέει. Δὲν πειράζει. Φέρε καμμιά κανάτα κοκκινέλι, γιὰτὶ ἡ νυχτερινὴ ὑγρασία μὲ κάνει καί...τρέμω...

Ὁ Βιλλάρ ἀφήνει τὰ κρεμμύδια ποὺ κρατᾶει ἀπάνω σ' ἓνα τραπέζι καὶ ἐκτελεῖ τὴν παραγγελία. Ὁ Τριμπουσὸν

παίρνει στὰ χέρια του τὴν κανάτα καί, πρὶν τὴν κατεβάσῃ στὸ στομάχι του, βγάζει ἓναν ἀποχαιρετιστήριο λόγο.

— Λοιπὸν, συχωρᾶτε με καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὰς συχωρέσῃ!, λέει μὲ στόμφο. Μπορεῖ καὶ νὰ σκοτωθῶ πολεμῶντας τοὺς ληστές, μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ ζήσω. Γιὰ ἓνα πρέπει ὅμως νὰ εἶστε βέβαιοι. Θὰ τοὺς ἐξολοθρεύσω! Ἀπόψε στὴ λεωφόρο μὲ τὶς φυλλῆρες θὰ τοὺς κάνω γυαλιά - καρφιά! Ἐμένα μὲ λένε Τριμπουσὸν. Κι' ἐσύ, κύρ - Βιλλάρ, σταμάτα νὰ κλαῖς γιὰτὶ θὰ μὲ...πιᾶσουνε καὶ μένα τὰ κλάμματα καὶ τότε βλαστήματά!

Κατεβάξῃ μονορούφι τὸ κοκκινέλι, πετάει τὴν κανάτα καὶ πατάει τὰ σπειροῦνια στὰ

πλευρά του άλόγου του.

— Λοιπόν, φωνάζει, σάς άφήνω γειά!

— Στο καλό και με τη νίκη! άπαντάει ό Βιλλάρ και καθώς τόν βλέπει ν' άπομακρύνεται στο σκοτάδι, σταυροκοπιέται. Θεέ μου, λέει, κάνε νά ξεμεθύση όσο νά φτάση στη λεωφόρο με τίς φιλλύρες, γιατί πολύ φοβάμαι πώς θά τά κáνη θάλασσα άπόψε!

'Αλλά ό Τριμπουσόν δέ σκέπτεται έτσι. Τώρα ή παλληκαριά έχει... φουντώσει μέσα του και τó κρασι πού βράζει στο στομάχι του τόν κάνει θηριοάημερο... Καλπάζει λοιπόν πρós τη λεωφόρο με τίς φιλλύρες και μετράει πόσους ληστεές πρόκειται νά... έξοντώση με τó σπαθί και τίς πιστόλες του.

— Θα χτυπήσω τόν πρώτο, λογαριάζει μεγαλόφωνα. Θα μου ριχτή ό δεύτερος. Θα τόν ξαπλώσω κι' αυτόν νεκρό. 'Ο τρίτος κι' ό τέταρτος θά τó βάλουνε στα πόδια, όταν θά μάθουν ότι ό Τριμπουσόν είναι εκείνος πού τούς πολεμάει. 'Ο πέμπτος θά πέση άπάνω στη μύτη τού ξίφους μου και τόν έκτο θά τόν πιάση... συγκοπή... 'Εν τάξει, λοιπόν! Θα τούς καθαρίσω όλους και έτσι θά... ήσυχάσουμε κι' έγώ και ό δούκας τού Σαιντ 'Ετιέν και ό πιτσιρικός ό 'Ανρύ και ή πιτσιρικά πριγκήπισσα Λουσιέν. Μπράβο, Τριμπουσόν! Είσαι ένας άφθαστος ήρωας...

Αυτά λοιπόν σκέπτεται και αυτά λογαριάζει καθώς ζυγώνει στη σκοτεινή λεωφόρο με

τίς φιλλύρες. 'Εδώ τά δέντρα είναι πυκνά και άπό τίς δύο πλευρές τού δρόμου. Τά μεγάλα κλαριά τους σχηματίζουν έναν πράσινο θόλο πού τó φώς τών άστρων δέν μπορεί νά τόν περάση κι' έτσι ή νύχτα φαίνεται πιό σκοτεινή.

— Σάν νά τά βλέπω πολύ σκούρα τά πράγματα, λέει ύστερα άπό λίγο ό Τριμπουσόν και νοιώθει σά νά τόν πιάνη... λόξυγκας...

'Η άλήθεια είναι πώς ή νύχτα είναι γεμάτη σκιές. Τά φύλλα τών δέντρων καθώς σαλεύουν άπό τó νυχτερινό αέρι κι κάνουν παράξενους θορύβους και ό Τριμπουσόν κάθε τόσο στέκει, κυττάζει γύρω του, έξαγριώνεται και... άνατριχιάζει!

— 'Αλτ! Τίς εί!, φωνάζει. 'Αλτ ή πυροβολώ!

'Αλλά, φυσικά, δέν παίρνει άπάντησι και προχωρεί. 'Υστερα άπό λίγο πάλι τόν πιάνει...τρέμουλο.

— Χριστούλη μου, παρακαλάει, σταμάτα αυτό τó αεράκι, γιατί με κάνει και νευράζω και θά με πιάση ή καρδούλα μου! 'Αχ, τί κάνει κι' αυτός ό δούκας τού Σαιντ 'Ετιέν τόσο ηώρα στο παλάτι; Κάθετα και τά κοπανάει κι' έγώ τόν περιμένω εδώ και ξεροσταλιάζω και παίζω κορώνα - γράμματα τó κεφάλι μου.

Ξαφνικά όμως κάτι σφυρίζει πάνω άπ' τó κεφάλι του και... χάνει τη μιλιά του. Κάτι σφυράει σαν φίδι κι' έρχεται και τυλίγεται γύρω του και ό Τριμπουσόν παίρνει μιá τούμπα

στον άέρα και πέφτει στα πόδια του άλόγου του.

— Μανούλα μου!, ξεφωνίζει. Τί ήταν αυτό; Πα... Πα... ναγία μου, άρχισε να βρέχη... φίδια!

Και δοκιμάζει να σηκωθεί, αλλά δεν τά καταφέρνει. Και τότε μονάχα καταλαβαίνει τί έχει συμβή. Κάποιος του πέταξε μιá θηλειά, ένα σκοινί, και τόν γκρέμισε άπ' τή σέλα του άλόγου του. Και τώρα που έχει σφίξει ή θηλειά βρίσκεται δεμένος, με τά χέρια κολημένα στα πλευρά του, άλίκανος να κινηθή. Τήν ίδια στιγμή, βλέπει τρεις ίσκιους να ξεφυτρώνουν άπ' τó σκοτάδι και νάρχωνται πρός τó μέρος του.

— Με πιάσανε στον ύπνο!, λέει ó Τριμπουσόν.

Τώρα οί τρεις άγνωστοι βρίσκονται κοντά του. "Ενας, που κρατάει ένα φανάρι του λαδιού στο χέρι, φωτίζει τó πρόσωπό του.

— Δεν είναι αυτός!, λέει ó ένας και στραβομουτσουιάζει.

— Και θέβαια δεν είναι!, συμφωνεί ó άλλος.

— Σάς τήν... έσκασα, παιδιά!, λέει ó Τριμπουσόν. Δεν είμαι έγώ!...

Και χαμογελάει ήλίθια.

— Δηλαδή; Ποίος δεν είσαι; ρωτάει ó ένας άπό τούς τρεις που μοιάζει με άρχηγό.

— "Ελα τώρα, καημένε!, κάνει ó Τριμπουσόν. Τί παριστάνεις τόν κουτό; Άναγνώρισε τó λάθος σου και λύσε μου τά χέρια. "Άλλον θέλατε

να πιάσετε και ρίξατε τήν άπόχη σε μένα.

— Δηλαδή; Ποión θέλαμε να πιάσουμε;

— Καλά ντέ! Τώρα δεν είναι ανάγκη να κρυβώμαστε πίσω άπό τó δάχτυλό μας. Τόν δούκα του Σαίντ 'Ετιέν θέλατε να πιάσετε!

Οί τρεις ληστές — γιατί οί τρεις άγνωστοι, όπως θά κατάλαβε ó άναγνώστης, είναι αυτοί που έστειλε ó Ροσεφόρ να στήσουν παγίδα στον Σαίντ 'Ετιέν — τινάζονται ξαφνιασμένοι σαν να τούς χτύπησε κεραυνός.

— Και που τó ξέρεις έσύ; ρωτάει ó άρχηγός τους άγρια.

Τώρα ó Τριμπουσόν καταλαβαίνει ότι έκανε μιá καινούργια γκάφα. Τήν έπαθε! 'Αλλά τó άργακίνητο μυαλό του προσπαθεί να βρη έναν τρόπο να διορθώσει τά πράγματα.

— Μα γι' αυτή τή δουλειά μ' έστειλε εδώ ó Ντυβερνουά, τ' άφεντικό μου!, λέει.

Καθώς βλέπει όμως να σουρώνουν τά φρύδια τους και να φέρνουν τά χέρια στις λαβές τών σπαθιών τους, καταλαβαίνει πώς τά έκανε θάλασσα.

— "Ωχ! Χριστούλη μου, λέει άπό μέσα του. Μου φάνεται πώς έκανα κι' άλλη γκάφα!

— Και ποίος είναι αυτός ó Ντυβερνουά που μάς λές; ρωτάει πάλι ó άρχηγός.

'Αλλά ó ποιηρός Τριμπουσόν έχει βρη τώρα τήν άπάντησι.

— Τί; Δεν ξέρετε τόν Ντυ-

βερνουά, τὸν ἀδελφικὸ φίλο τοῦ καρδινάλιου; "Ε! Λοιπὸν, ντροπὴ σας! "Ἐχει γούστο νὰ μὴ γνωρίζετε καὶ μένα, τὸν Τριμπουσὸν τὸν διάσημο!... "Ἐλάτε, λύστε μου τὰ χέρια στὰ γρήγορα, γιατί ὅπου νά-ναι θὰ φανῆ κι' ἐγὼ πρέπει νὰ παρακολουθήσω τήν... ἐκτέλεσι. Γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ μὲ στείλανε ἐδῶ...

Οἱ ληστὲς κυττάζουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Νὰ λέει τὴν ἀλήθεια τοῦτος ὁ ἄνθρωπος; Εἶναι εἰλικρινῆς ἢ τάχα τοὺς κοροῦ-δεύει; "Ἀλλὰ ὁ Τριμπουσὸν ἔχει πάρει τώρα φόρα καὶ δέ... σταματάει:

— Μὲ στείλανε νὰ δῶ τί θὰ κάνετε, λέει. Καὶ νὰ ξέρετε, ἂν δὲν ὑπογράψω ἐγὼ, δέν... ἔχει λεφτά!

Αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἐπιχείρημα εἶναι... συντριπτικὸ καὶ οἱ ληστὲς ἀναγκάζονται νὰ λύσουν τὰ χέρια τοῦ Τριμπουσὸν καὶ νὰ τὸν σηκώσουν... μὲ τιμὲς ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

— Νὰ μᾶς συγχωρήτε, κύριε Τριμπουσὸν!, τοῦ λένε καὶ τὸν ξεσκονίζουν.

— Συχωρεμένοι νᾶστε!, τοὺς λέει κάνοντας μιὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες μεγαλοπρεπεῖς χειρονομίες του. Σὰς συχωράω... "Ἄλλη φορὰ ὅμως παρακαλῶ... νὰ μὴν ἐπαναληφθῆ!

ΜΑΧΗ
ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Οἱ ΤΡΕΙΣ ληστὲς τώρα ἑτοιμάζονται νὰ κάνουν μερικὲς ἀκόμα ἐρωτή-

Τὰ λυκόπουλα τοῦ πύργου πέφτουν ἀπάνω στὸν μικρὸ "Ἰππότη ἑτοιμὰ νὰ τὸν κατασπαράξουν.

Και τότε ξαφνικά τὸ ἥρωικό παιδί δέχεται ἕνα δυνατό χτύπημα
στο πίσω μέρος τοῦ κρανίου.

σεις στὸν Τριμπουσὸν γιὰ νὰ πεισθῶν πιὸ θετικά γιὰ τὰ ὄσα τοὺς λέει, ἀλλὰ δὲν προφταίνουν γιατί ἀπὸ μακριὰ ἀκούγεται τὸ ἀργὸ περπάτημα ἑνὸς ἀλόγου.

— Ἔρχεται!, ψιθυρίζει ὁ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν. Ἐτοιμαστήτε...

Ὁ Τριμπουσὸν τραβάει τὸ ἄλογο του ἀπὸ τὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ τὸ κρύβει πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δέντρο. Πίσω ἀπὸ τὸ ἴδιο δέντρο κρύβεται κι' αὐτός. Ἀπὸ τὴ θέσι αὐτὴ παρακολουθεῖ μὲ ἀγρυπνο μάτι ὅλες τὶς κινήσεις τῶν ληστῶν. Ἐχουν τραθήξει τὰ σπαθιά τους καὶ περιμένουν. Τὸ ἄλογο ὀλοένα καὶ πλησιάζει περισσότερο. Τώρα μπο-

ροῦν νὰ ξεχωρίσουν κάτω ἀπὸ τὴν δενδροστοιχία τὸν ὄμορφο καβαλλάρη μὲ τὴ χρυσαφιά στολή του, ποὺ ἀστράφτει μέσα στὴ νύχτα. Προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τους ἐντελῶς ἀνύπτως καὶ σιγοτραγουδάει ἕνα τραγουδάκι τῆς ἐποχῆς.

— Εἶναι ὁ δούκας!, λέει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς ληστές. Τὸν ἀναγνωρίζω. Προσοχὴ μὴ μᾶς ξεφύγει.

Ὁ ἄλλος ποὺ ἐτοιμάζει τὸ σκοινὶ γιὰ τὸ λάσσο, χαμογελάει.

— Θὰ τὸν τυλίξω μιά χαρὰ μὲ τὴ θηλειά, λέει. Θὰ ξαφιαστή λιγάκι τὸ πουλάκι μου, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ κρατήσῃ πολὺ. Θὰ τοῦ ριχτοῦμε μὲ

τὰ σπαθιά καὶ θὰ τὸν κομμα-
τιάσουμε.

— Παναγίτσα μου!, ἀνα-
τριχιάζει ὁ Τριμπουσὸν πού
τοὺς ἀκούει.

Ἐτοιμάζεται ν' ἀρχίσῃ νὰ
τρέμῃ, ἀλλὰ ξαφνικά ...ἀλλά-
ζει γνώμη.

— Τριμπουσὸν, προσοχή!,
λέει. Ἐδῶ πρέπει νὰ δείξῃς
τὴν παλληκαριά σου. Ἐφτασε
ἡ ὥρα! Σταμάτα νὰ τρέμῃς,
γιατὶ θὰ σοῦ... κοπανίσω γρο-
θιά στὴ μούρη πού θὰ πάῃ
καπνός! Λοιπὸν, ἐτοιμάσου...

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ στιγμῇ,
ὁ δούκας καθάλλα στ' ἄλογό
του καὶ σιγοτραγουδώντας
πάντα περνάει ξέγνοιαστος ἀ-
πὸ μπροστά του. Ὁ ληστής
ἀνασηκῶν τὸ χέρι καὶ τινά-
ζει τὸ σκοινὶ μὲ τὴ θηλειὰ
πρὸς τὸ μέρος του. Ταυτόχρο-
να ὁμως ἀκούγεται ἡ χοντρο-
φωνάρα τοῦ Τριμπουσὸν:

— Φυλάξου, δούκα! Προ-
σοχή! Ληστές!

Τὸ σκοινὶ σφυρίζει στὸν ἀέ-
ρα. Ἄλλὰ ὁ δούκας, εἰδοποιη-
μένος ἀπ' τὴ φωνή, τινάζεται
πρὸς τὰ πίσω καὶ πραγματο-
ποιεῖ μὲ μιὰν ἀσύλληπτη τα-
χύτητα δυὸ κινήσεις. Πηδάει
ἀπὸ τὸ ἄλογό του καὶ τρα-
βάει τὸ ξίφος του. Σχεδὸν
συγχρόνως, ὁ ἕνας ληστής πού
βρίσκεται κοντὰ στὸν Τριμπου-
σὸν καὶ τὸν ἄκουσε νὰ φωνά-
ζῃ, ὀρμάει ἀπάνω του. Μὰ ὁ
Τριμπουσὸν... τρώει σίδερα
αὐτὴ τὴ στιγμῇ. Μὲ τίς δυὸ
πιστόλες στὰ χέρια, τὸν ὑ-
ποδέχεται ὅπως τοῦ ἀξίζει.

— Πίσω, λήσταρχε!, οὐρ-
λιάζει. Σ' ἔφαγα!

Καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη. Τὰ
χέρια του τρέμουν λιγάκι, ἀλ-
λὰ ὁ ληστής δέχεται κατὰστη-
θα δυὸ σφαίρες καὶ κατακυ-
λάει διπλωμένος στὰ δύο σὰν
καφαγκιόλης, στὸ χῶμα.

— Ὑπνον ἐλαφρόν!, λέει
ὁ Τριμπουσὸν καὶ κυττάζει γύ-
ρω του. Πάει ὁ πρῶτος! Τώ-
ρα πάμε γιὰ τὸν δεύτερο!

Ἄλλὰ ὁ δεύτερος καὶ τρί-
τος ληστής, βέβαιοι πῶς ὁ
σύντροφός τους θὰ «τακτοποι-
οῦσε» τὸν Τριμπουσὸν, πού
κατάφερε τόσο ἔξυπνα νὰ τοὺς
ξεγελάσῃ, ρίχνονται στὸν δού-
κα τοῦ Σαῖντ Ἐτιέν. Ὁ δού-
κας ὁμως εἶναι ἕνα παλληκάρι
εἰκοσιπέντε χρονῶν, ἀπὸ τὰ
πρῶτα σπαθιά τῆς Γαλλίας.
Παλεύει λοιπὸν καὶ μὲ τοὺς
δυὸ κακούργους καὶ χειρίζεται
τὸ ξίφος του μὲ τέχνη, ἀπο-
κρουώντας τὰ ὑπουλα χτυπή-
ματα. Στιγμὲς - στιγμὲς, ὑ-
ποχωρεῖ, ἀμύνεται. Ὑστερα ὁ-
μως ἐπιτίθεται καὶ ἡ μύτη τοῦ
σπαθιοῦ του ζυγώνει θανάσιμα
τοὺς ἀντιπάλους του. Μὰ κι'
οἱ δυὸ ληστές ξέρουσαν νὰ φυλα-
χτοῦν. Οἱ λεπίδες βροντοῦν μέ-
σα στὴ νύχτα καὶ τὸ ἀστρα-
φτερὸ ἀτσάλι σχηματίζει εὐ-
θείες, τόξα καὶ τεθλασμένες.
Οἱ ληστές χτυποῦν λυσσασμέ-
να. Ἄλλὰ ὁ δούκας δὲν βιάζε-
ται. Ἐπιδιώκει νὰ τοὺς κου-
ράσῃ, πρὶν καταφέρει τὸ τε-
λειωτικὸ χτύπημα...

— Στοιχηματίζω χίλια χρυ-
σὰ σκούδα, λέει καθὼς μ' ἕνα
χαμόγελο φέρνει μπροστὰ στὸ
στήθος του τὸ ξίφος σὰν ἀ-
σπίδα κι' ἀποκρούει μιὰ με-
λητημένη σπαθιά, πῶς πληρω-

θήκατε άπ' τόν Ρισελιέ για νά με σκοτώσετε. Μά δέν θά τὰ καταφέρετε.

— 'Η Βασίλισσα πού σέ προστατεύει, θά φορέση μαύρο αύριο όταν θά σέ βρούν σφαγμένο σ' αύτò τò δρόμο!, γρυλλίζει ó ένας άπ' τούς ληστές.

— Μή λερώνης τò óνομά της με τò βρώμικο στόμα σου!, άγριεύει ó δούκας.

Και άπότομα τò σιδερένιο μπράτσο του τινάζεται με δύναμη πρòς τὰ έμπρòς και καρφώνει τò στήθος τού κακούργου.

— Δέ θά ξαναμιλήσης πια για τή Βασίλισσα τής Γαλλίας!, τού λέει καθώς τόν βλέπει νά γονατίζει. Καλό ταξίδι στην κόλασι, δολοφόνε!...

Όμως, καθώς μιλάει κι' έχει ξεχαστή βλέποντας τόν αντίπαλό του νά κυλιέται στό χώμα, ó άλλος ληστής έχει ύρμήσει έναντίον του και ζυγιάζει τò σπαθι του πάνω άπò τò κεφάλι του. Ό δούκας κυττάζει μ' έντρομο βλέμμα τήν άστραφτερή λεπίδα και αντίδρά. Τινάζεται πλάγια, ξεφεύγει τò χτύπημα, αλλά χάνει τήν ίσορροπία του και κυλιέται στό χώμα. Τώρα βλέπει πòς είναι χαμένος. Τò ξίφος έχει φύγει άπò τò χέρι του και μάταια άγωνίζεται νά τò φτάση.

— Έτοιμάσου νά πεθάνης τώρα, δούκα τού Σαιντ Έτιέν!, μουγγρίζει ó ληστής και σημαδεύει με τή μύτη τού σπαθιού του τήν καρδιά του.

Έφτασε ή τελευταία στιγμή σου!

Άλλά λογαριάζει χωρίς... τόν Τριμπουσόν! Γιατί ó βαρλοειδής παλληκάρης ύπηρετης τού μικρού Άγρù Ντυβερνουά, πού παρακολουθεί κρυμμένος πίσω άπò ένα δέντρο τóσην ώρα τήν ξιφομαχία, μουντάρει σαν κεραυνός!

— Πίσω όλος ó κόσμος!, φωνάζει. Έρχεται ó Τριμπουσόν!

Κρατάει τò σπαθι στό χέρι και ή μακρυά λεπίδα του βροντάει άπάνω στό σπαθι τού κακούργου, πού ζυγιάζεται πάνω άπò τò στήθος τού άοπλου δούκα. Ό κακούργος ξαφνιασμένος σφίγγει τὰ δόντια και γυρίζει πρòς τò μέρος του. Τò ξίφος τού Τριμπουσόν διασταυρώνεται με τò δικό του και άρχίζει μιá σκληρή μάχη, πού κρατάει μονάχα... μισò δευτερολεπτο! Γιατί, με τò δεύτερο χτύπημα, τò σπαθι τού Τριμπουσόν φεύγει άπò τὰ χέρια του και ταξιδεύει στον άέρα ενώ αυτός... τò βάζει στα πόδια!

— Βοήθεια!, ξεφωνίζει. Βοήθεια, γιατί χαθήκαμε! Μανούλα μου, με σφάξανε!

Άλλά σ' αύτò τò μισò δευτερόλεπτο έχει δώσει τήν εύκαιρία στό δούκα νά ξαναπαρη τò σπαθι του και νά τινάχθι όρθιος. Μιá στιγμή άργότερα, κόβει τò δρόμο τού ληστή και με δυò σβέλτες σπαθιές τόν ξαπλώνει στό έδαφος.

— Έν τάξει, τελειώσαμε!, λέει και βάζει τò ξίφος στη θήκη του.

Τώρα όμως κυττάζει γύρω του να βρή τον Τριμπουσόν που άκόμα... τρέχει! Του φωνάζει. Εκείνος σταματάει, γυρίζει καί, καθώς βλέπει ότι δεν υπάρχει κανένας άλλος εκτός από τον δούκα ὄρθιος... παίρνει κουράγιο καί ξαναγυρίζει...

— "Ἐπρεπε νά μου τόν ἀφήσης έμένα, δούκα!, λέει. Βιάστηκες καί γλύτωσε από τά χέρια μου... Θά τόν έκανα... κιμά!

Ὁ δούκας χαμογελάει, καθώς τόν βλέπει νά χειρονομή καί ν' ἀπειλή... οὐρανόν καί γή!

— Ποιός είσαι έσύ; Τόν ρωτάει.

— Είμαι ὁ Τριμπουσόν!, ἀποκρίνεται καί φουσκώνει. Ὁ Τριμπουσόν ὁ διάσημος!

— Μου έσωσες τή ζωή δυό φορές, του λέει. Ἦσουν μαζί τους;

Ὁ Τριμπουσόν ἀναστενάζει.

— Μ' έστειλε ὁ κύριός μου ὁ Ἄνρὺ Ντυβερνουά νά σάς ειδοποιήσω, δούκα, γιά τήν ένεδρα που σάς είχαν στήσει, αλλά με πιάσανε...

— Ἄνρὺ Ντυβερνουά; ρωτάει ξαφνιασμένος ὁ δούκας. Ὁ μικρός γυιός του ἀφοσιωμένου φίλου τής Βασιλίσσης Μωρίς Ντυβερνουά, που τόσο άδικα έστείλε στο θάνατο ὁ Ρισελιέ;

— Μάλιστα.

— Μά τότε έξηγούνται όλα... Δεν έχω τήν τιμή νά γνωρίζω τόν μικρό κύριό σου. Ἄλλά πρέπει ὅπωςδήποτε νά

τόν συναντήσω. Που βρίσκειται τώρα;

Ὁ Τριμπουσόν ἀναστενάζει γιά δευτέρα φορά.

— Ἐνας Θεός μονάχα ξέρει που βρίσκειται. Ἐφυγε γιά τὸ μοναστήρι του Ἁγίου Γερμανου, προσπαθώντας νά βρή τὰ ίχνη τής πριγκήπισσας Λουσιέν, που τήν άρπαξαν οἱ άνθρωποι του καρδινάλιου.

Καί ὁ Τριμπουσόν διηγείται στον δούκα του Σαιντ-Ἐτιέν με λίγα λόγια τὸ πῶς ὁ κύριός του έσωσε μέσα από τīs φλόγες τήν έξαδέλφη τής Βασιλίσσας, τὸ πῶς τήν μετέφερε στο πανδοχεῖο «Δυὸ Γέφυρες» καί τὸ πῶς τήν ξαναπήραν από εκεί οἱ σωματοφύλακες. Ὁταν τελειώνει, τὸ πρόσωπο του νεαροῦ εὐπατρίδη είναι συνωφρωμένο.

— Τὸ μοναστήρι αὐτὸ, λέει, είναι μιὰ φωληὰ ὀργάνων του Ρισελιέ... Ὁ μικρός Ἄνρὺ Ντυβερνουά κινδυνεύει. Πρέπει νά τόν βοηθήσουμε. Ἐμπρός, Τριμπουσόν, ανέβα στ' αλόγο σου κι' έλα μαζί μου. Πρέπει νά προφτάσουμε. Ἐμπρός!

Ὁ δούκας σαλπάρει στή σέλα του αλόγου του καί πετάει τους περνιαστῆρες στή πλευρά του. Τὸ εὐγενικὸ ζῶο ξεχύνεται σὰ θύελλα στο σκοτάδι. Πίσω ακολουθεῖ ὁ Τριμπουσόν.

— Ὦχι! Χριστούλη μου! ἀναστενάζει γιά τρίτη φορά καθώς χοροπηδάει στή ράχη του αλόγου του. Πάλι φασαρίες θάχουμε απόψε...

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ
ΔΥΟ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Ο Ι ΦΑΣΑΡΙΕΣ όμως δεν είναι άποψε για τον Τριμπουσόν. Πραγματικές φασαρίες έχει ο Άνρϋ Ντυβερνουά, που καλπάζει αυτή την ώρα καθάλα στ' αλόγο του, κυνηγώντας τον καλόγερο με το πράσινο ράσο που κρατάει αιχμάλωτη τη μικρή Λουσιέν. Είναι ένας άγριος καλπασμός, που σε κάθε βήμα κρύβει το θάνατο.

Μπροστά αυτός και πίσω το παιδί. Ο μικρός ίππότης ακούει τις σπαρακτικές κραυγές του κοριτσιού, που παλεύει άπεγνωσμένα να ξεφύγει από τα χέρια του άπαγωγέως της και ζητάει βοήθεια.

— Κουράγιο, Λουσιέν!
φωνάζει ο Άνρϋ. Κουράγιο!
Βρίσκομαι κοντά σου.

Και όλο σπειруνιάζει τα πλευρά του άλόγου του προσπαθώντας να το κάνη να τρέξη πια γρήγορα. Όμως το φιλότιμο ζώο, κουρασμένο καθώς είναι από το πολύωρο τρέξιμο, όσο κι' αν αγωνίζεται, δεν τα καταφέρνει να προφτάσει το ξεκούραστο άλογο του καλόγερου. Απεναντίας, ή άπόστασι ανάμεσά στους δυο καθυλάρηδες όλοένα και μεγαλώνει και το παιδί νοιώθει την καρδιά του να γεμίζει άπελπισία.

— Θεέ μου!, παρακαλεί. Βοήθησέ με να σώσω τη Λουσιέν από τα καινούργια βασανιστήρια που της έτοιμάζουν. Είναι ένα άβωο πλάσμα που

δεν έχει βλάβει κανένα...

Η νύχτα είναι σκοτεινή και τα μέρη αυτά έντελώς άγνωστα για τον μικρόν ίππότη. Ένω, για τον άλλο, όλα είναι γνωστά. Ξέρει τα μονοπάτια και τα περάσματα και μπορεί να φυλάγεται. Άλλά το παιδί δεν λογαριάζει τον κίνδυνο. Όλοένα και περισσότερο διάζει τ' άλόγο του να τρέξη πιο πολύ. Σκαρφαλώνει στους όρθους άνήφορους και μουντάρει στους άπότομους γκρεμούς, καλπάζει στα στενά μονοπάτια, που πλάϊ τους χάσκουν σκοτεινά βάραθρα, και κάθε λεπτό παίζει κορώνα γράμματα τη ζωή του.

Ήαρ' όλα αυτά όμως, δεν καταφέρνει τίποτα. Ο καθυλάρης με το πράσινο ράσο που κρατάει στην άγκαλιά του το δυστυχισμένο κορίτσι όλοένα και ξεμακραίνει.

— Άν μπορούσα τουλάχιστον να πυροβολήσω!, λέει το παιδί.

Άλλά δεν μπορεί. Υπάρχει κίνδυνος ή σφαίρα του να χτυπήσει τη Λουσιέν και τότε όλα θα είναι χαμένα. Μονάχα με το σπαθί του μπορεί να παλαίψη. Μά και τούτο προς το παρόν είναι άδύνατο. Γιατί ό άλλος βρίσκεται πολύ μακριά και σε λίγο δεν τον βλέπει πια. Έχει χαθή στη στροφή ενός άνήφορου και δεν φαίνεται.

Το παιδί βρίσκεται πολύ πίσω και περνάει τώρα ένα στενό μονοπάτι, που είναι σκαμμένο στην πλαγιά του βουνοϋ. Άριστερά του ύψώνεται το

βουνό. Δεξιά, χάσκει ένας άγριος γκρεμός. Μά δέν θά στα ματίση. Καλπάζει μέ μιάν ασύληπτη ταχύτητα προσπαθώντας νά φτάση στη στροφή μέ την έλπίδα πώς θά ξαναδῆ τόν καλόγερο μέ την αϊχμάλωτη κοπέλλα.

Όμως ξαφνικά νοιώθει ένα χέρι μέ σιδερένια δάχτυλα νά του φουχτιάξη την καρδιά. Στην ίδια στροφή φαίνονται δυο καθαλλάρηδες, ό ένας πριν από τόν άλλο που έρχονται πρὸς τὸ μέρος του και του κόβουν τὸ δρόμο. Μέσα στο σκοτάδι διακρίνει τις στο λές που φορούν.

— Σωματοφύλακες του Ρισελιέ!, ψιθυρίζει μέσα από τὰ δόντια του.

Κρατάει τὰ γκέμια. Τὸ μονοπάτι είναι τόσο στενὸ που δὲ μπορεί νά κάνει διαφορετικά. Θεέ μου! Θά χάση τὰ ἴχνη τῆς Λουσιέν! Κόμποι παγωμένου ἰδρώτα κατακυλοῦν ἀπ' τὸ μέτωπό του. Μιά δυνατὴ ἀγωνία τὸν πνίγει. Ἐκείνοι τώρα είναι πολὺ κοντά του και τὸ παιδί φέρνει τὸ χέρι στη λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του. Είναι σὲ δύσκολη θέσι. Ἄν τουλάχιστο οἱ δυο σωματοφύλακες περνούν τυχαία ἀπὸ ἐκεῖ πηγαίνοντας πρὸς τὸ μοναστήρι...

Όμως ὄχι. Είναι σταλμένοι ἀπὸ τὸν καλόγερο μέ τὸ πράσινο ράσο κι' αὐτὸ τὸ καταλαβαίνει σχεδὸν ἀμέσως. Ὁ ένας ἀπὸ τοὺς δυο, που προχωρεῖ πρῶτος και βρίσκεται τώρα πολὺ κοντά του, χαμογελάει παρὰξένα.

— Γύρισε πίσω! μωρέ!, τοῦ φωνάζει εἰρωνικά. Δέν τὸ ξέρεις πὸς σ' αὐτὲς τις ἐρημιές γυρίζουν τὴ νύχτα φαντάσματα που ἀρπάζουν τὰ μικρὰ παιδιὰ; Ἐμπρός! Γύρισε πίσω κι' ἐρχάμαστε τὸ κατόπι σου. Θά πάμε στοῦ μοναστηρι: παρὰ νά κουβεντιάσουμε.

Ὁ Ἄνρὺ νοιώθει τὸ αἷμα νά σφυροκοπάει ἄγρια τὰ μηνίγγια του. Νά γυρίση πίσω; Μά αὐτὸ θά είναι τὸ ἴδιο σὰν ν' ἄφηγε σὲ βέβαιο θάνατο τὴ Λουσιέν. Αὐτὸ δὲ μπορεί νά γίνη ποτέ... Καὶ χωρὶς νά συλλογιστῆ τίποτα τραβάει τὸ σπαθί του.

— Παραμερίστε νά περᾶσω!, είναι ἡ ἀπάντησί του. Δέν πιστεψα ποτέ στα φαντάσματα και είναι περιττὸ ν' ἄστειεύεστε, κύριε...

— Τώρα θὰ σὲ μάθω, πιτσιρίκο, νά μὴ παίρνεις γι' ἀστεία τὰ λόγια μου!, φωνάζει ἐκεῖνος γελώντας. Ἄρπαχτη λοιπὸν γιὰ νά μάθης!

Καὶ τὴν ἴδια στιγμή τὸ παιδί κλείνει τὰ μάτια, γιατί μιὰ ἐκτυφλωτικὴ λάμψις ἀστράφτει μπροστά του και ὁ τόπος γεμίζει βροντές. Ὁ σωματοφύλακας πυροβόλησε και μιὰ σφαῖρα περνάει ξυστὰ και τρυπάει τὸ κατέλλο τοῦ νεαροῦ Ντυβερνοῦά. Ὁ μικρὸς ἱππότης σκύβει και αὐτὸ που κάνει είναι μιὰ τρέλλα. Τραβάει τὰ γκέμια και ὑποχρεώνει τὸ ἄλογο του νά πραγματοποιήσῃ ἕνα πῆδημα θανάτου πρὸς τὰ ἔμπρός. Μιά δεύτερη σφαῖρα σφυρίζει πλάϊ στοῦ δεξί του αὐτὶ σὰν σφήκα μά δέν τὸν

όγγιζει. Τὸ ἐπόμενο ὅμως δευτερόλεπτο τὸ σπαθὶ του σηκώνεται καὶ πέφτει μὲ μιὰν ἀσύλληπτη ταχύτητα καὶ τσακίζει τὸ χέρι πὺν κρατᾶει τὸ πιστόλι. Ὁ σωματοφύλακας βλαστημάει καὶ βγάζει ἕνα ἄγριο βογγητό. Τὰ δάχτυλά του ἀφήνουν τὸ ὄπλο πὺν πέφτει καὶ χάνεται στὸ σκοτάδι. Ἐχει τραβήξει ὅμως τώρα τὸ σπαθὶ του ἀφρίζοντας ἀπὸ λύσσα.

— Αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖο ἀστεῖο πὺν ἔκανες στὴ ζωὴ σου, μωρό!, γρυλλίζει.

Καὶ γυρίζει πρὸς τὰ πλάγια τ' ἄλογο του γιὰ νὰ καταφέρῃ πῶς σίγουρα τὸ θανάσιμο χτύπημα. Μὰ τὸ ζῶο παραπατάει, τὰ πίσω του πόδια βρίσκονται στὸ κενὸ καὶ μαζί μὲ τὸν καθαλλάρη του κατρακυλᾶνε στὸ βάραθρο. Τὸ παιδί ἀκούει τὸ οὐρλιαχτὸ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ τρομαγμένο χρεμέτισμα τοῦ ἀλόγου πὺν γκρεμίζονται καὶ νοιώθει νὰ τοῦ σφίγγεται ἡ καρδιά.

— Δὲν φταίω ἐγώ, λέει. Ἐσὺ πυροβόλησες πρώτος.

Ἄλλὰ δὲν ἔχει τελειώσει ἀκόμα. Τώρα ἔρχεται καταπάνω του ὁ δεῦτερος σωματοφύλακας. Μὲ τεντωμένο τὸ ὄπλο σμένο του χέρι ὀρμάει καθάλα στ' ἄλογο πρὸς τὸ μέρος τοῦ παιδιοῦ. Ἡ μύτη τοῦ σπαθιοῦ του σχεδὸν ἀγγίζει τὸν μικρὸ ἵππότη. Μὰ ὁ Ἄνρὺ εἶναι πῶς σβέλτος καὶ ἔξυπνος. Ἀφήνει τὸ κορμὶ του νὰ πέσει στὸ ἔδαφος καὶ ἀποφεύγει τὸ χτύπημα. Στερωμένος στὰ οὐὲ του πόδια μπόρει νὰ πα-

λαίψη πῶς ἄνετα σὲ τοῦτο τὸ στενὸ κι' ἐπικίνδυνο μονοπάτι παρὰ καθάλα στ' ἄλογο. Σαλτάρει πλάγια κι' ἀποκρούει ἕνα δεῦτερο χτύπημα. Ταυτόχρονα ἐπιτίθεται. Τὸ ξίφος του τινάζεται πρὸς τ' ἄπάνω καὶ ἡ βαρεῖα ἀτσάλινη λεπίδα διασταυρῶνεται μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ ἀντιπάλου του. Τὰ δυὸ σπαθιά θροντοῦνε καὶ ἀστράφτουν γεμίζοντας μὲ μεταλλικούς ἤχους καὶ χρυσαφιά ἀστερία τὴ σκοτεινὴ νύχτα.

Εἶναι μιὰ σκληρὴ μάχη πὺν δὲν κρατᾶει ὅμως πολὺ. Γιατὶ ὁ Ἄνρὺ ξέρει τί κάνει. Ὁ σωματοφύλακας πᾶνω στὸ ἄλογο δὲν μπορεῖ νὰ ἐλιχθῇ ὅπως χρειάζεται. Τὸ μονοπάτι εἶναι στενὸ καὶ κάθε παραπάτημα σημαίνει θάνατο. Τὸ παιδί ὅμως ἔχει κατεβῆ ἀπ' τ' ἄλογο του καὶ μπόρει νὰ κινηθῇ ὅπως θέλει. Πηγαίνει δεξιὰ κι' ἀριστερά, σκύβει, ὀπισθοχωρεῖ, τινάζεται πρὸς τὰ ἔμπρός. Κουράζει τὸν καθαλλάρη καὶ τὸ ζῶο. Κι' ὅταν καταλαβαίνει πὺς ἦρθε ἡ στιγμή καταφέρνει τὸ χτύπημα. Μ' ἕνα ξαφνικὸ πῆδημα βρίσκεται πίσω του καὶ, καθὼς ἐκεῖνος γυρίζει ξαφνιασμένος καὶ σηκώνει τὸ σπαθὶ του ἔτοιμος νὰ τὸ κατεβάσῃ στὸ κεφάλι του, τὸ ξίφος τοῦ παιδιοῦ τοῦ συντρίβει τὰ δάχτυλα καὶ ἡ ἀτσάλινη λεπίδα φεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ τινάζεται στὸν ἄερα. Τὴν ἴδια στιγμή ἡ μύτη τοῦ σπαθιοῦ τοῦ Ἄνρὺ Ντυβερνουᾶ ἀγγίζει τὸ στήθος τοῦ.

Ο Άνδρ τινάζεσαι πρὸς τὰ ἄνω καὶ καταφέρνει μιὰ δυνατὴ σποθιά.

— 'Ακίνητος, σωματοφύλακα!, διατάζει.

— Μή με σκοτώσης!, ξεφω νίζει και γίνεται χλωμός.

— Δέ μ' άρέσει νά σκοτώ-νω ανθρώπους!, λέει τὸ παιδί. Πέταξε πρώτα - πρώτα τὰ πι-στόλια σου! Κι' ύστερα κου-βεντιάζουμε!

Ἐο σωματοφύλακας; πού νοιώθει τὴν ἀτσάλινη λεπίδα ἀπάνω στὸ στήθος του, δὲν μπορεῖ νά κάνει διαφορετικά. Πετᾶει τὰ πιστόλια πού εἶναι στὴς θήκες τῆς σέλας τοῦ ἀ-λόγου του καὶ στέκει ἀκίνη-τος.

ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΤΟΥ ΚΟΜΗ

Τ Ο ΠΑΙΔΙ λέει μὲ ἀπει-λητικὴ φωνὴ στὸν σωμα-τοφύλακα:

— Καὶ τώρα θὰ σὲ ρωτήσω κάτι. "Ἄν μ' ἀπαντήσης σω-στά καὶ δὲν θελήσης νά κά-νης τὸν ἔξυπνο, δὲν ἔχεις νά φοβηθῆς τίποτα.

— Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ πῆς, ἀποκρίνεται ὁ σωματοφύλακας τρέμοντας.

— "Ἐτσι μπράβο! Τώρα μι-λάς ώραϊα!, λέει τὸ παιδί. Θέλω λοιπὸν νά μοῦ πῆς πῶ-τα - πρώτα ἂν ἀνταμώσατε στὸ δρόμο κάποιον καλόγερο μὲ πράσινο ράσο.

— Ναι τὸν ἀνταμώσαμε. Μὰ δὲν εἶναι καλόγερος. Εἶ-ναι ἕνας ἀπ' τοὺς κανδηλανά-φτες τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Ἁ-γίου Γερμανοῦ.

— Κρατοῦσε μιὰ κοπέλλα μαζί του;

— Μάλιστα. Κι' αὐτὸ εἶναι

ἀλήθεια.

— Ξέρεις πού τὴν πηγαίνει;

Ἐο σωματοφύλακας ἀναση-κώνει τοὺς ὤμους.

— Αὐτὸ δὲν μάς τὸ εἶπε, λέει.

Ἐο νεαρὸς Ἄνρὺ Ντυβερ-νουᾶ σπρώχνει λίγο τὸ ξίφος του καὶ ἡ μύτη τῆς λεπίδας κεντᾶει τὸ δέρμα τοῦ συνομι-λητῆ του ἐκεῖ πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδιάς.

— Πρόσεξε!, τοῦ λέει. Σοῦ ὑποσχέθηκα νά σοῦ χαρίσω τὴ ζωή. Καὶ θὰ κρατήσω τὸ λό-γο μου. Ὅμως θαρρῶ πῶς ἀρχίζεις νά λές ψέμματα.

— Σοῦ ὀρκίζομαι! κάνει τρομαγμένος ἐκείνος.

— Λοιπὸν, ξαναρωτᾶει τὸ παιδί σὰν νά μὴν ἄκουσε. Πού πηγαίνει τὸ κορίτσι ὁ κανδη-λανάφτης τοῦ Ἁγίου Γερμα-νοῦ; Μὴν ἀργῆς νά δώσης ἀ-πάντησι. Εἶμαι πολὺ διαστι-κὸς καὶ μπορεῖ τὸ χέρι μου νά κινήθῃ λίγο πρὸς τὰ ἔμπρός. Τότε δὲ θὰ φταίω ἐγὼ ἂν σοῦ συμβῆ τίποτα κακὸ.

Ἐο σωματοφύλακας κυττά-ζει γύρω του τρομαγμένος σὰν νά φοβᾶται νά μιλήσῃ.

— Περιμένω!, λέει τὸ παι-δί. Ἄλλὰ ἡ ὑπομονὴ ἔχει τὰ ὅριά της.

— Καλὰ. Θὰ σοῦ πῶ. Λοι-πὸν τὴν πάει στὸν πύργο τοῦ κόμητος Σαβινύ.

— Στὸν πύργο τοῦ Σαβι-νύ; ξαφνιαζεται ὁ Ἄνρὺ.

Ἐο κόμης Σαβινύ εἶναι ἕνας ἀπὸ ἐκείνους, πού ξέρουν τὴν ἀθωότητα τοῦ πατέρα του, τοῦ Μωρίς Ντυβερνουᾶ, καὶ ὡς τὸ
•• βοήθησε τὸν Ρισελιὲ νά δι-

απράξη τὸ ἔγκλημα. Αὐτὸ τὸ ὄνομα βρίσκεται ἀνάμεσα στ' ἄλλα ὀνόματα πού του σημείωσε σ' ἕνα χαρτί ὁ πανδοχέας τοῦ «Πράσινου Βέλους».
(*) Αὐτὸ τὸ χαρτί τὴν στήν τσέπη του ὁ Ἄνρϋ.

— Στὸ κόμητος Σαβινὺ λοιπὸν πηγαίνουν τὴν Λουσιέν; ξαναρωτάει.

— Ναι. Ἐκεῖ...

— Καὶ γιὰ ποῖο λόγο;

— Χμ! Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω. Θαρρῶ πὼς ὁ κόμης ἔχει προσωπικὰ μὲ τὴ Βασίλισσα καὶ γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆ... Ἴσως ὅμως εἶναι καὶ κάποια ἄλλη ἀφορμὴ. Λένε πὼς ὁ κόμης θέλει νὰ παντρευτῆ τὴν πριγκήπισσα. Αὐτὸς φυσικὰ ἔχει περάσει τὰ πενήντα καὶ ἡ κοπέλλα εἶναι δὲν εἶναι δεκάξη χρονῶν. Μὰ αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάνη.

— Λοιπὸν πᾶμε μαζὶ στὸν πύργο! διατάζει τὸ παιδί. Θὰ μοῦ χρησιμέψης γιὰ ὁδηγός.

— Αὐτὸ εἶναι μιὰ τρέλλα!, λέει ὁ σωματοφύλακας.

— Πρέπει νὰ σώσω τὴν πριγκήπισσα! ἀποκρίνεται κοφτὰ ὁ μικρὸς ἱππότης. Θὰ προχωρῆς μπροστὰ ἐσὺ καὶ θ' ἀκολουθῶ ἐγώ. Σὲ προεδοποιῶ καὶ πάλι. Ἐχω ἕνα πιστόλι, μὲ γεμάτες καὶ τὶς δυὸ κάννες μαζί μου. Ἄν δοκιμάσης νὰ μὲ γελάσης θὰ βρεθῆς μπερδεμένος! Ὁ σωματοφύλακας κουνάει τὸ κεφάλι. Τὸ παιδί σαλτάρει στ' ἄλογό του καὶ ξεκινοῦν. Περνοῦν τὸ

ἐπικίνδυνο μονοπάτι, ἀνηφορίζουν, ξανακατεβαίνουν, σκαρφαλώνουν σὲ μιὰ καινούργια πλαγιά καὶ μπαίνουν σ' ἕνα μικρὸ δάσος. Λίγο ὕστερα ἀπ' τὸ δάσος εἶναι ὁ πύργος τοῦ κόμητος Σαβινὺ.

— Θαρρῶ πὼς ἐγὼ δὲν χρειάζομαι πιὰ, λέει ὁ σωματοφύλακας. Ὁ πύργος εἶναι ἀπέναντί μας... Μπορῶ νὰ φύγω; Δὲν πρέπει νὰ μὲ δοῦν γιὰτὶ μὲ ξέρουν.

— Ὅχι ἀκόμα!, λέει τὸ παιδί. Ἀκριβῶς ἐπειδὴ σὲ ξέρουν μοῦ χρειάζεται. Μὴ ξεχνᾶς πὼς μοῦ ὑποσχέθηκες πὼς θὰ κάνης ὅ,τι σοῦ πῶ. Λοιπὸν θὰ προχωρήσης καὶ θὰ χτυπήσης τὴν πόρτα τοῦ φυλακίου. Ὑστερα ξέρω ἐγὼ τί θὰ κάνω. Κατόπιν θὰ εἶσαι ἐλεύθερος.

Μιὰ σκιά περνάει ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ σωματοφύλακα. Μὰ ὁ νεαρὸς Ἄνρϋ Ντυβερνούα εἶναι πολὺ βιαστικὸς καὶ δὲν τὴν προσέχει. Ἀφήνει τὸ ἄλογό του ἀνάμεσα στὰ δέντρα καὶ ἀκολουθεὶ πεζὸς ἀπὸ μακριά. Τὸν βλέπει πού φτάνει στὴν πόρτα καὶ ξεπεξεύει. Ἐχει ἀρχίσει νὰ ξημερώνει μὰ τὸ σκοτάδι δὲν ἔχει φύγει ἐντελῶς. Τὸ παιδί γλυστράει πρὸς τὸ μέρος τῆς σκιάς καὶ πλησιάζει στὴν πόρτα. Στέκει μερικὰ δῆματα πιο ἐκεῖ καὶ μὲ τὴ ράχη κολλημένη ὅτὸν τοῖχο περιμένει. Ἐκεῖνος πού θ' ἀνοίξη τὴν πόρτα δὲν θὰ τὸν δῆ. Ἐχει τραβήξει τὸ σπαθὶ του καὶ περιμένει. Ὁ σωματοφύλακας χτυπάει τὸ βαρὺ ρόπτρο κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο ἡ βα

(*) Διάβασε τὸ τεύχος «Μὲ τὸ Σπαθὶ στὸ χέρι».

ρειά πόρτα ανοίγει και φαίνεται στο κατώφλι ένας ψηλός γεροδεμένος άντρας που μοιάζει με υπηρέτη. Φαίνεται παραξενεμένος που βλέπει τον πρωινό επισκέπτη.

— Γύρισες κιόλας, Έμιλ; ρωτάει.

‘Ο σωματοφύλακας του κλείνει το μάτι κι’ εκείνος κάνει μερικά βήματα προς τα πίσω. Έχει καταλάβει πώς κάτι το έκτακτο συμβαίνει και δεν μιλάει. Την ίδια στιγμή μ’ ένα πλάγιο πήδημα ο Άνρϋ φτάνει στην πόρτα περνάει μέσα και σημαδεύει με το σπαθί του το λαϊμό του υπηρέτη.

— Τσιμουδιά!, διατάζει. ‘Αν φωνάξης βοήθεια, είσαι χαμένος. Δείξε μου που βρίσκεται ή πριγκήπισσα Λουσιέν!

‘Ο υπηρέτης τον κυττάζει σαστισμένος και κάνει μια κίνηση σαν να θέλει να φύγει. Όμως ο μικρός ιππότης δεν τον αφήνει.

— ‘Αν δοκιμάσης να κινηθής ή μύτη του σπαθιού μου θα σου τρουπήσει την καρδιά, άχρειε! Που είναι ή κοπέλλα;

‘Ο υπηρέτης κάτι πάει να πη, μα την ίδια στιγμή ακούγεται ένα σιγανό σφύριγμα και δυο τεράστια λυκόσκυλα όρμουν με άγρια ούρλιαχτά από το βάθος της αλύης. ‘Ο σωματοφύλακας είχε σφυρίξει. Το παιδί γυρίζει ξαφνιασμένο. Με μια βιαστική ματιά καταλαβαίνει τί έχει συμβή. Τα δυο έξαγριωμένα λυκόσκυ

λα έρχονται έναντίον του. Με μια σβέλτη κίνηση τινάζεται προς τα πίσω. ‘Αφήνει τον υπηρέτη για ν’ αντιμετωπίσει έναν καινούργιο θανάσιμο κίνδυνο. Τα σκυλιά δείχνουν τώρα τα μυτερά δόντια τους κι’ έρχονται να τον κατασπαράξουν. ‘Ο μικρός Ντυβερνούα νοιώθει για μια στιγμή το αίμα του να παγώνει. Μα άμέσως συνέρχεται. Το μυαλό του δουλεύει γοργά κι’ επιτίθεται. Μ’ ένα άποτομο σάλτο τεντώνει το χέρι και το σπαθί του περνάει το στήθος του πρώτου λυκόσκυλου. Το δεύτερο όμως έχει γαντζωθή πάνω στους ώμους του και τα σουβλερά του δόντια είναι έτοιμα να σφηνωθούν στο λαϊμό του!

— ‘Απάνω του, Σκαρόν!, φωνάζει ο υπηρέτης στο σκυλί.

— Πνίχτον, Σκαρόν!, μου γρίζει ο σωματοφύλακας.

‘Αλλά το παιδί, που έχει ξαπλώσει πιο εκεί νεκρό το πρώτο άγριμι, έλευθερώνει τα χέρια του και με μίαν άστραπιαία κίνηση τραβάει από τη ζώνη το πιστόλι του. Μισό λεπτό αργότερα το ζώο, ούρλιαχτοντας με μια σφαίρα στην καρδιά, τινάζεται προς τα πίσω και κυλιέται στο χώμα.

Με το σπαθί στο δεξιό και στ’ άριστερό του χέρι το πιστόλι που έχει μια σφαίρα άκόμη, παίρνει μια βόλτα στις φτέρνες του. Βλέπει τον σωματοφύλακα να βγαίνει από μια χαμηλή καμάρα που βρίσκεται πλάι στην είσοδο. Κρα-

τάει ένα μολυβδοβόλο (*) και τὸν συνοδεύει. Ὁ Ἄνρὺ πιέζει τὴν σκανδάλη με μίαν ἀσύλληπτη ταχύτητα καὶ ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ τὸν σκοτώσῃ δὲν προφταίνει. Διπλώνεται στὰ δυὸ βαρεῖα πληγωμένους καὶ βογγάει. Τὴν ἀμέσως ἐπόμενη στιγμή γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὑπηρέτη. Μὰ δὲν τὸν βλέπει πιά. Κυτάζει γύρω του μὲ ἀπορία. Εἶναι μυστήριο τί ἔγινε! Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πῶς τρέχει νὰ εἰδοποιήσῃ τὴ φρουρά.

— Πρέπει νὰ προφτάσω!, λέει ὁ μικρὸς ἱππότης μέσα ἐπὶ τὰ δόντια του. Ἀπ' τὶς πιστολιές καὶ τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν σκυλιῶν θὰ ξύπνησαν οἱ ἔνοχοι τοῦ πύργου. Ἄχ Θεέ μου, φανέρωσέ μου τὴ Λαυσιέν!

Κάνει μερικὰ βήματα προχωρώντας μὲ προφυλάξεις στὸ βάθος τῆς αὐλῆς. Ἐκεῖ ἀπέναντι εἶναι ἡ κεντρικὴ εἴσοδος τοῦ πύργου. Ἄν μπορέσῃ νὰ φτάσῃ ὡς ἐκεῖ... Ἄλλὰ δὲν προφταίνει. Ἀκούει ποδοβολῆ τὰ καὶ κουβέντες. Ξύπνησε ἡ φρουρά τοῦ πύργου! Καὶ δὲν εἶναι πιά σκοτάδι γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ γλυστρήσῃ ἀθέατος κάπου. Ἡ μέρα ἔρχεται γοργά. Τὸ χρυσάφι τοῦ ἡλίου ἀκουμπάει στὶς πολεμιστρὲς καὶ στὰ τείχη. Ὁ νεαρὸς Ντυβερνουὰ νοιώθει μιὰ δυνατὴ ἀγωνία νὰ τὸν παιδεύῃ. Σφίγ-

γει τὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του καὶ κρύβεται στὴν μέση μιᾶς πόρτας.

Ὅμως κάποιος τὸν βλέπει. Εἶναι ἕνας σωματοφύλακας. Τὸν βλέπει καὶ τρέχει πρὸς τὸ μέρος του κραδαίνοντας τὸ γυμνὸ του εἶφος.

— Χό! Χό!, φωνάζει. Ἐσὺ λοιπὸν εἶσαι ποὺ σήκωσες τὸν κόσμον στὸ πόδι; Πέταξε αὐτὸ τὸ σίδερο ποὺ κρατᾶς καὶ σήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια, γιατί, μὰ τὸν Ἅγιο Σουλπίκιον τὸν προστάτη μου, θὰ σὲ σουβλίσω χωρὶς νὰ βγάλῃς κίχ!

Ἄλλὰ τὸ παιδί δὲν ἀκούει. Στυλώνει τὰ πόδια καὶ σηκώνει τὸ σπαθί του. Ἀποκρούει τὴν πρώτη ἐπίθεσι. Τὰ σπαθιά βροντοῦνε καὶ διασταυρῶνται μὲ λύσσα. Μιὰ ἄγρια μάχη ἀρχίζει. Ὁ ἀγουροξυπνη μένος ἄντρας, ξαφνιασμένος ἀπὸ τὸν τρόπο, ποὺ τὸ μικρὸ ἀγόρι ξέρει νὰ ἀμύνεται καὶ νὰ χτυπάει, τρίβει τὰ δόντια καὶ βλαστημάει. Ὁ Ἄνρὺ ὁμως, παρ' ὅλη τὴν κούρασί του, ἐξακολουθεῖ νὰ κινῆται ψυχραίμα. φέροντας κάθε στιγμή σὲ πολὺ δύσκολη θέσι τὸν ἀντίπαλό του. Τὸν βλέπει νὰ ἰδρώνῃ, ἂν καὶ ἡ πρωΐνη ψύχρα εἶναι δυνατὴ, νὰ φυσομαναίει καὶ νὰ τινάζεται κάθε τόσο μὲ τρόπο πρὸς τὰ πίσω. Εἶναι τώρα ἔτοιμος νὰ καταφέρῃ τὸ ἀποφασιστικὸ χτύπημα.

Μὰ ὅλα ξαφνικὰ παίρνουν μιὰν ἀπίθανη βόλτα. Ἡ πόρτα ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ παιδιοῦ ἀνοίγει ἀθόρυβα καὶ στὸ κατώφλι φαί

(*) Μολυβδοβόλο ἦταν ἕνα τουφέκι μὲ μακρὰ κάννη, ἐμπροσθογεμὸς. Ὁ μακρὸς πρῶτος γωνος τῶν σημερινῶν πολεμικῶν τουφεκιῶν.

νεται ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ πράσινο ράσο. Κρατάει ἕνα βαρὺ ρόπαλο. Ζυγώνει ὑποῦλα μὲ βῆμα λεοπαρδαλῆς τὸν μικρὸ Ντυβερνουᾶ. Στὸ πρόσωπό του σχεδιάζεται ἕνα σατανικὸ χαμόγελο καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπαίσια. Σηκώνει τὰ χέρια καί, καθὼς τὸ παιδί ἀγωνίζεται ἀνύποπτο, κατεβάζει μὲ δύναμι τὸ ρόπαλο στὸ κεφάλι του.

Ὁ Μικρὸς Ἰππότης νοιώθει ἕνα φοβερὸ πῶνο καὶ ἔχει τὴν ἐντύπωσι πὼς κάποιος ἄγριος σεισμός σαλεύει τὴ γῆ. Ζαλίζεται, βλέπει ὅλα τὰ πράγματα νὰ στριφογυρίζουν σὰν μεθυσμένα γύρω του καὶ γονατίζει. Τὸ σπαθὶ φεύγει ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ πέφτει μὲ τὸ πρόσωπο στὶς πλάκες βγάζοντας ἕνα βογγητό.

— Τὸν κατὰφερες μιὰ χαρὰ! λέει ὁ σωματοφύλακας στὸν κληδοναφάτη τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ. Ἦταν πολὺ ζόρικος καὶ εἶχα ἀρχίσει νὰ κουράζωμαι. Τώρα πρέπει νὰ εἰδοποιήσουμε τὸν κύριον κόμη.

Ο ΤΡΙΜΠΟΥΣΟΝ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ

Ο ΔΟΥΚΑΣ τοῦ Σαιντ-Ἐτιέν καὶ ὁ Τριμπουσόν, καθάλλα στ' ἄλλο γὰ τους, καλπάζουν σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ πρὸς τὸ λόφο τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ. Πέρασαν πρῶτα ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο «Δυὸ Γέφυρες» πληροφορήθηκαν ὅτι ὁ μικρὸς Ἄνρὺ Ντυβερνουᾶ δὲν γύρισε καὶ τώρα ἀνήσυχτοι συνεχίζουν τὸ δρόμο τους. Κατὰ τὰ ξημερώ-

ματα ἔχουν φτάσει στὸ μοναστήρι. Οἱ καλόγεροι ὁμῶς τοὺς ὑποδέχονται μὲ παγερότητα καὶ προσποιούνται ὅτι δὲν καταλαβαίνουν τί τοὺς ρωτοῦν.

— Δὲν ἔφεραν ἐδῶ χτὲς τὴ νύχτα μιὰ κοπέλλα; ρωτάει ὁ δούκας.

— Ὁχι δὲν ἔφεραν.

— Οὔτε φάνηκε κανένα παιδί ναρθῆ νὰ τὴν ἀναζητήσῃ;

— Ὁχι.

— Τότε τί εἶναι αὐτό;

Καὶ ὁ δούκας τοῦ Σαιντ-Ἐτιέν δείχνει στὸν ἡγούμενον ἕνα μπρουτζινο κουμπὶ μὲ τὸ μονόγραμμα τοῦ μικροῦ Ἄνρὺ Ντυβερνουᾶ. Τὸ κουμπὶ αὐτὸ τὸ ἔχει βρῆ στὴν αὐλὴ τοῦ μοναστηριοῦ κι' ὁ Τριμπουσόν τὸ ἀναγνώρισε ἀμέσως. Ἐχεὶ φύγει ἀπὸ τὸν ἐπενδύτη τοῦ μικροῦ τοῦ κυρίου, ὅταν τὸ παιδί, προσπαθώντας νὰ σταματήσει τὸ ἄλογο τοῦ κληδοναφάτη μὲ τὸ πράσινο ράσο, σωριάστηκε στὸ ἔδαφος.

— Αὐτὸ τὸ κουμπὶ ἔχει φύγει ἀπὸ τὸν ἐπενδύτη ἑνὸς μικροῦ εὐπατρίδη φίλου μου, συνεχίζει ὁ δούκας ἐπειδὴ ὁ ἡγούμενος δὲν ἀπαντᾷ. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ὁ μικρὸς πέρασε ἀπὸ ἐδῶ.

— Δὲν πέρασε κανεὶς ξένος ἀπὸ τὸ μοναστήρι μας.

Ὁ δούκας τὸν κυττάζει λοξά. Ὑστερα χαιρετάει καὶ φεύγουν μαζί μὲ τὸν Τριμπουσόν. Κι' οἱ δυὸ εἶναι σίγουροι πὼς ὁ ἡγούμενος δὲν λείπει τὴν ἀλήθεια καὶ γι' αὐτὸ ἀποφασίζουν νὰ στήσουν καρτέρι ἔξω ἀπὸ τὸ μοναστήρι. Προσποιοῦ

νται πώς καλπάζουν προς τὸν κατήφορο γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὴν πόλι. Ἀπὸ τὸ μοναστήρι πού τοὺς βλέπουν νὰ φεύγουν, ἡσυχάζουν. Ὑστερα ἀπὸ λίγο ὅμως, ξαναγουρίζουν ἀπὸ ἕνα ἄλλο μονοπάτι καὶ βρίσκουν ἕνα μέρος ἀπ' ὅπου δὲ φαίνονται. Εἶναι μιὰ συστάδι δέντρων. Δένουν τὰ ἄλογά τους καὶ περιμένουν. Ἔτσι ὁ Τριμπουσὸν βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ διηγηθῆ ἕνα καινούργιο... παραμῦθι γιὰ τὰ κατορθώματά του.

— Ἐγώ, κύριε δούκα, λέει, ἂν μ' ἄφηνες, θὰ τὸν εὔρισκα τὸν πιτσιρίκο.

— Πῶς θὰ τὸν εὔρισκες; ἀπορεῖ ἐκείνος.

— Θὰ ἐπιανα ὅλους τοὺς καλογέρους. Θὰ τοὺς κλείδωνα στὸ ὑπόγειο καὶ κατόπι θὰ ἀρχίζα τις ἔρευνες.

— Θὰ τὰβαζες μὲ ἐξήντα καλογέρους; ρωτᾷ ὁ δούκας ξαφνιασμένος.

Ὁ Τριμπουσὸν χαμογελάει βαρυσήμαντα καὶ στρίβει τὸ μουστάκι του.

— Καὶ τί εἶναι ἐξήντα καλόγεροι; Ἐγὼ τὰ ἔβαλα κάποτε στὴν Ἀφρική μὲ ἑκατὸν ἐξήντα καὶ τοὺς κατάφερα ὅλους μιὰ χαρά! Δὲν εἶναι τίποτα! Ἀπόφασι θέλει τὸ πράγμα. Φτάνει νὰ τὸ λέει ἡ καρδιά σου!

Ὁ δούκας, πού δὲν ξέρει ἄκόμα μὲ ποῖον... καλληκαρᾶ ἔχει νὰ κάνει, τὸν κυττάζει μὲ θαυμασμό. Ὁ ὑπρέτης λοιπὸν τοῦ Ἀνρὺ Ντυβερνουά εἶναι μιὰ... προσωπικότης.

— Ἀθήλεια λοιπὸν; τὸν ρωτᾷ.

— Ἀλήθεια.

— Κι' ἔχεις ταξιδέψει στὴν Ἀφρική;

Ὁ Τριμπουσὸν τοῦ ρίχνει μιὰ ματιὰ σὸν νὰ βλέπει ἄλογόμυγα.

— Μιὰ καὶ δυὸ φορές μονάχα. Δὲν ἔχεις ἀκούσει, δούκα, γιὰ τὸν Τριμπουσὸν τὸν ὀνομαστὸ κυνηγὸ ἐλεφάντων;

— Ὅχι.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Τριμπουσὸν! Νὰ σοῦ πῶ ἱστορίες πού νὰ σοῦ σηκωθῆ ἡ τρίχα! Γιατὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι μόνο κυνηγός, ἀλλὰ καί... γιαιτρός ἐλεφάντων. Καὶ νὰ ξέρης ὅτι οἱ ἐλέφαντες εἶναι τὰ πιὸ εὐγνώμονα πλάσματα τοῦ κόσμου. Νὰ σοῦ πῶ μιὰ ἱστορία πού μοῦ συνέβει μὲ τοὺς ἐλέφαντας;

Ὁ δούκας κάτι ἀρχίζει νὰ μυρίζεται. Κουνάει λοιπὸν τὸ κεφάλι καὶ περιμένει.

— Ὅταν ἦμουνα λοιπὸν στὴν Ἀφρική, ἀρχίζει ὁ Τριμπουσὸν χωρὶς νὰ κοκκινίξη καθόλου γιὰ τὸ ψέμμα πού ἐτοιμάζεται νὰ πῆ, συνάντησα στὴ ζούγκλα ἕναν ἐλέφαντα πού κούτσαινε. Τὸν λυπήθηκα καὶ δὲν τὸν σκότωσα. Περίεργος ὅμως νὰ δῶ γιὰ ποῖο λόγο κούτσαίνει, τὸν παρακολούθησα κάμποσο καὶ τότε κατάλαβα ὅτι ἕνα μεγάλο ἀγκάθι εἶχε καρφωθῆ στὸ μπροστινὸ δεξιὸ πόδι καὶ τοῦ προκαλοῦσε φριχτοὺς πόνους. Ἡ καρδιά μου σφίχτηκε. Ἄς κάνω ἕνα καλὸ, λέω. Κάνε τὸ καλὸ καὶ ρίχτο στὸ γιαιλό, λέει ἡ

παροιμία. Τὸν πιάνω λοιπὸν καὶ τὸν ἀναποδογυρίζω...

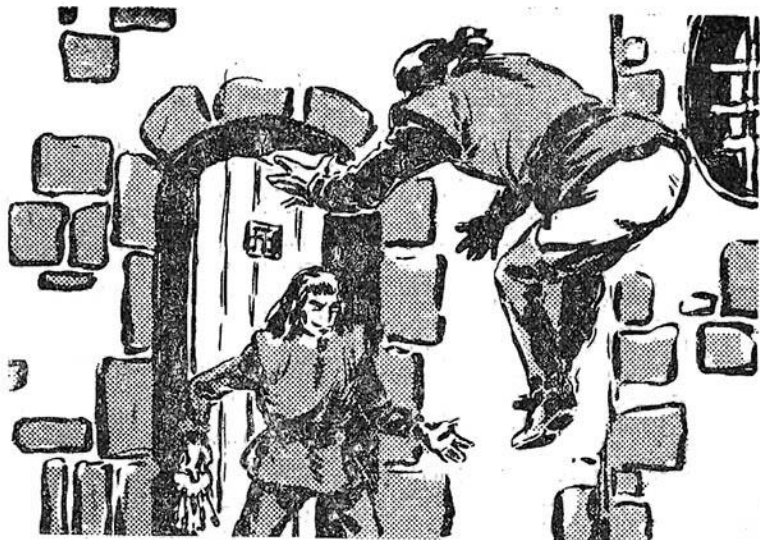
— Ἀναποδογυρίσεις ἕναν ἐλέφαντα; κάνει ξαφνιασμένος ὁ δούκας. Ἐναν ἐλέφαντα ποὺ ζυγίζει ἑκατὸ τόννους;

— Ναί!, λέει ψύχραιμα ὁ Τριμπουσὸν καὶ χαϊδεύει τὴν ποντικοουρὰ ποὺ ἔχει γιὰ μούσι στὸ πηγούνι του. Τὸν ἀναποδογυρίζει. Τὸν ἀναποδογυρίζω λοιπὸν καὶ τοῦ βγάζω τὸ ἀγκάθι ἀπὸ τὸ πόδι καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸν ἀφήνω ἐλεύθερο καὶ συνεχίζει ἐυχαριστημένος τὸ δρόμο του.

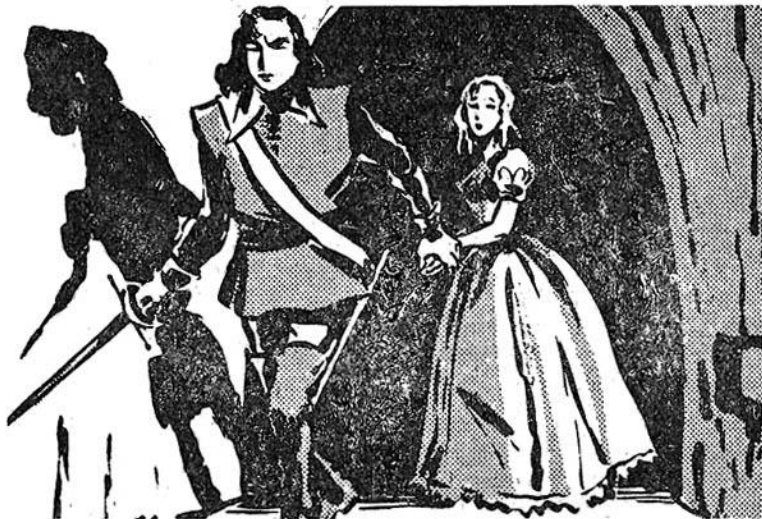
— Μωρὲ εἶσαι φοβερός, Τριμπουσὸν!

— Εἶμαι καὶ φαίνουμαι!, ἀποκρίνεται μὲ ὑπερηφάνεια καὶ ἀλλοιθωρίζει. Ἄλλὰ δὲν τε λειώνει ἐδῶ ἡ ἱστορία. Πρέπει

ν' ἀκούσης καὶ τὴ συνέχεια γιὰ νὰ καταλάβης πόσο εὐγνώμονα εἶναι αὐτὰ τὰ παχύδερμα... καὶ νὰ φρίξης! Ὑστερα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ λοιπὸν ξαναγύρισα στὴ Γαλλία — εἶχαν περάσει ἕνα - δυὸ χρόνια — κι' ἕνα θράδου πηγαίνω σ' ἕνα τσίρκο ὅπου κάνουνε ἀνάμεσα στ' ἄλλα νούμερα καὶ ἐπιδείξεις γυμνασμένων ἐλεφάντων. Ἐτυχε νὰ ἔχω χάσει... τριακόσιες χιλιάδες σκούδα τὸ προηγούμενο θράδου στὸ καζίνο καὶ τὰ ψιλὰ μου ἦταν μετρημένα. Βγάζω λοιπὸν ἕνα εἰσιτήριο τρίτης θέσεως καὶ μπαίνω στὸ τσίρκο. Κάθουμαι στὴ θέσι μου καὶ παρακολοῦθῶ τὴν παραστάσι. Ὅσπου βγαίνουν καμμιά φορά οἱ γυμνασμένοι ἐλέφαντες

Ὁ Ἄνδρ' σπλιτάρει ἐπάνω του ἕναν μιά ἀγρία τίγρις...

Τὰ δυὸ παιδιά μὲ χτυποκάρδι διασχίζουν τὸν θολωτὸ διάδρομο τοῦ πύργου...

καὶ ἀρχίζουν τὴν ἐπίδειξί τους. Ξαφνικά, βλέπω ἕναν ἐλέφанта νὰ ξεχωρίζη ἀπὸ τοὺς ἄλλους, νὰ πλησιάσῃ στὸ μέρος ποὺ καθόμουνα, ν' ἀπλώνει τὴν προβοσκίδα του, νὰ τὴν τυλίγῃ στὴ μέση μου, νὰ μὲ σηκώνῃ ἀπὸ τὴν τρίτη θέσι ποὺ καθόμουνα καὶ νὰ μὲ... πηγαίνει στὴν πρώτη θέσι! Κατάλαβες, κύριε δούκα, τί εἶχε συμβῆ; Ὁ ἐλέφαντας αὐτὸς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ τοῦ εἶχα βγάλει τὸ ἀγκάθι ἀπὸ τὸ πόδι ὅταν τὸν συνάντησα στὴ ζούγκλα καὶ ὅταν μὲ εἶδε μὲ ἀναγνώρισε. Θυμήθηκε τὸ καλὸ ποὺ τοῦ εἶχα κάνει καὶ εἰς... ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης μ' ἔβγαλε ἀπὸ τὴ φτηνὴ θέσι ποὺ καθόμουνα καὶ μ' ἔβαλε στὴν

ἀκριβώτερη. Αὐτὸ θὰ πῆ εὐγνωμοσύνη!

Ὁ δούκας κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια τὸν τερατολόγο κι' ἐτοιμάζεται νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ... γερὴ καρπαζιά γιὰ νὰ τὸν συνεφέρῃ, ἀλλὰ δὲν προφταίνει. Ἐνας νεαρὸς βοσκὸς, ποὺ βόσκει σ' αὐτὴ τὴν πλαγιά τὰ πρόβατά του, ἔχει ζυγώσει κοντά τους. Βλέπει τὸν καλοντυμένο εὐπατρίδη καὶ τὸν βαρλοειδῆ ὑπηρέτη νὰ κουβεντιάζουν καὶ νὰ παραμονεύουν τὸ μοναστήρι, βλέπει καὶ τὰ δυὸ ἀλογά τους πιὸ πέρα δεμένα καὶ παραξενεύετα·

— Νὰ κάποιος ποὺ θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς δώσῃ καμμιά χρησιμη πληροφορία, σκέπτεται ὁ δούκας. Ἴσως κάτι ἔχει δῆ

ή κάτι έχει ακούσει.

Και δεν έχει άδικο. "Υστερα από λίγο έχουν γίνει φίλοι με τὸ παιδί. Πίνουν γάλα κι' ὁ δούκας τὸν πληρώνει ἡγεμονικά. Σιγὰ - σιγὰ, φέρνει τὴν κουβέντα σ' αὐτὸ πού τοὺς ἐνδιαφέρει. Ὁ βοσκός, πού διανυκτερεύει λίγο πιὸ πάνω, τὰ ἔχει δὴ ὅλα.

Ναί, πραγματικά, ἔφεραν ἐδῶ μιὰ κοπέλλα τὴ νύχτα, τοὺς λέει. "Υστερα ὅμως τὴν πήραν. "Ακουγα τίς φωνές της. "Αλλὰ φοβήθηκα. Αὐτοὶ ἐδῶ οἱ καλόγεροι εἶναι πολὺ ἄγριοι. Κατόπι, εἶδα ἕναν καβαλλάρη πού προσπαθοῦσε νὰ φτάσει ἐκεῖνον πού κρατοῦσε τὸ κορίτσι. Κάλπαζε σὰν ἀστραπή. "Υστερα χάθηκαν στὸ σκοτάδι.

—Κατὰ πού τράβηξαν; ρωτᾶει με ἐνδιαφέρον ὁ δούκας. Ὁ δρόμος πού πήραν πῆ γαίνει πρὸς τὸν πύργου τοῦ Σαβινύ, λέει ὁ βοσκός. "Αλλὰ δὲν ξέρω πάλι.

Ὁ Σαῖντ - Ἐτιέν πετᾶει ἕνα χρυσὸ νόμισμα στὸ βοσκὸ κι' ὕστερα γυρίζει στὸν Τριμπουσόν.

— Ἐμπρὸς, παλληκαρὰ μου!, τοῦ λέει καὶ σαλπάρει στ' ἄλογό του. Θαρρῶ πὼς σήμερα θὰ κυνηγήσουμε μαζί ἐλέφαντες στὸ κάστρο τοῦ κόμητος Σαβινύ.

— Πα... Πα... Παναγίτσα μου! κάνει ὁ Τριμπουσόν καθὼς ξεκινοῦν. Ἐγὼ μονάχα... στὴν Ἀφρικὴ ξέρω νὰ κυνηγᾶω ἐλέφαντες. Τί δουλειὰ ἔχω με τοὺς ἐλέφαντες... τῆς Γαλλίας;

ΤΟ ΤΡΕΛΛΟ ΠΗΔΗΜΑ

Ο ΤΑΝ ὁ φίλος μας ὁ μικρὸς Ἄνρῦ Ντυβερνούα ἀνοίγει τὰ μάτια ἔχει τὴν αἴσθησι πὼς γυρίζει ἀπὸ ἕνα ἄσκημο ὄνειρο. Αἰσθάνεται ἕναν δυνατὸ πόνου στὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου καὶ εἶναι ἀκόμα ζαλισμένος. «Ποῦ βρίσκομαι;» ἀναρωτιέται. Κυττάζει γύρω του. Ἐνα μισοσκοτάδο ἐπικρατεῖ ἐδῶ μέσα. Εἶναι ξαπλωμένος σὲ ὑγρὲς πλάκες καὶ γύρω του ὑψώνονται σκοτεινοὶ τοῖχοι. Σιγὰ - σιγὰ ἀρχίζει νὰ θυμᾶται. Κάποιος τὸν χτύπησε μ' ἕνα βαρὺ ρόπαλο στὸ κεφάλι τῆ στιγμῆ πού μονομαχοῦσε μ' ἕναν σωματοφύλακα στὴν αὐλὴ τοῦ πύργου τοῦ Σαβινύ. Ἐνοίωσε ἕνα δυνατὸ πόνου καί, σὰν μέσα σ' ἕνα θολὸ σύννεφο, θυμᾶται νὰ εἶδε τὸν ἀνθρωπο με τὸ πράσινο ράσο πού ἕξαμογελοῦσε σατανικά κι' ὕστερα ἔχασε τίς αἰσθήσεις του.

Τώρα ξέρεи πὼς βρέθηκε ἐδῶ. Ὁ νοῦς του πηγαίνει ἀμέσως στὴν μικρὴ πριγκίπισσα. Μιὰ καινούργια ἀγωνία τὸν τυλίγει.

— Ἡ Λουσιέν!, ψιθυρίζει. Τί ἀπόγινε ἡ Λουσιέν;

Σηκώνεται με δυσκολία καὶ στηρίζεται στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν ξαναπέση. Βρίσκεται σίγουρα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ὄποια τοῦ πύργου. Πόση ἄρα ὅμως τάχα βρίσκεται ἐδῶ; Κυττάζει πάλι γύρω του. Εἶναι σὰν νὰ τὸν ἔχουν ρίξει σ' ἕνα βαθύ

πηγάδι. Οί τοίχοι είναι χτισμένοι με χοντρές τετράγωνες πελεκητές πέτρες που σάζουν ύγρασία και μούχλα. Ψηλά υπάρχουν δυο μικρά κικλιδόφραχτα παράθυρα, κάτι σαν στρογγυλοί φεγγίτες, τὸ ἓνα ἀπέναντι ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἀπὸ τὸ ἓνα μπαίνει λιγοστὸ φῶς. Τὸ ἄλλο βρίσκεται στὸν μεσότοιχο πὺ χωρίζει τὴ φυλακὴ τοῦ μὲ τὸ διπλανὸ ὑπόγειο.

— Θεέ μου, λέει τὸ παιδί. Πῶς θὰ μπορέσω νὰ βγῶ ἀπὸ ἐδῶ μέσα;

Μηχανικὰ φέρνει τὸ χέρι στὴ θέσι τοῦ ξίφους τοῦ. Μὰ τὸ σπαθὶ τοῦ δὲν βρίσκεται πιά στὴ θέσι τοῦ. Τοῦ τὸ πήραν. Ὅπως τοῦ πήραν καὶ τὸ πιστόλι τοῦ. Εἶναι στὴ διάθεσι λοιπὸν τῶρα αὐτοῦ τοῦ περιφρημοῦ Σαβινύ, πὺ μισοῦσε τόσο πολὺ τὸν πατέρα τοῦ. Ἕνας Θεὸς μονάχα ξέρει ποιά τύχη τὸν περιμένει.

Ξαφνικὰ ὅμως σταματᾷ νὰ σκέπτεται. Κάτι ἀκούει καὶ ἡ καρδιά τοῦ ἀρχίζει νὰ χτυπάει βιαστικὰ. Κάτι σαν ἓνας βαθὺς στεναγμὸς ἀκούγεται. Ἄθελά τοῦ καρφώνει τὰ μάτια στὸ ψηλὸ παράθυρο τοῦ μεσότοιχοι. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔρχεται ὁ στεναγμὸς. Τὸ παιδί νοιώθει ἓνα παράξενο αἶσθημα χαρᾶς καὶ λύπης μαζί. Ἐχει ἀναγνωρίσει αὐτὴ τὴ φωνή. Εἶναι ἡ Λουσιέν πὺ ἀναστενάζει. Ἡ Λουσιέν λοιπὸν βρίσκεται στὸ διπλανὸ μέρος τοῦ ὑπογείου. Ἕνας τοίχος τοὺς χωρίζει καὶ ὅμως εἶναι σὰ νὰ βρίσκονται χιλιάδες μίλια

μακριὰ ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ὁ τοίχος μὲ τὶς χονδρὲς πελεκητὲς πέτρες εἶναι ἀδιαπέραστος. Ἄχ, νὰ μπορούσε νὰ φτάση αὐτὸν τὸν στρογγυλὸ φεγγίτη μὲ τὰ κάγκελα. Μὰ εἶναι τόσο ψηλά.

Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν χάνει τίποτα νὰ δοκιμάση. Ὁ τριχὸς ἔχει μερικὲς προεξοχές. Τὰ δάχτυλά τοῦ γαντζώνονται σὲ μιὰν ἀπ' αὐτὲς καὶ τὸ πόδι τοῦ πατάει σὲ μιὰν ἄλλη. Ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνη. Τὰ χέρια τοῦ ματώνουν καὶ τὰ γόνατά τοῦ πονοῦν. Μὰ τὸ παιδί δὲν λογαριάζει τίποτα. Ἀνεβαίνει. Ἡ καρδιά τοῦ γεμίζει χαρά. Ὅμως ἀπότομα γλυστράει. Δὲν τὰ κατάφερε. Δοκιμάζει ἀπ' τὴν ἀρχή. Ὑστερα ἀπὸ λίγο γλυστράει πάλι.

Ὅμως τὴν τέταρτη φορὰ τὸ λαστιχένιο κορμί τοῦ, χρησιμοποιοῦντας καὶ τὶς πιὸ ἀσημαντὲς προεξοχές, καταφέρει νὰ συρθῆ σαν μιὰ σαῦρα ἀπὰν στὸν ὑγρὸ τοίχο καὶ τὰ δάχτυλά τοῦ φτάνουν τὰ σιδερένια κάγκελα καὶ τυλίγονται σαν ἀρπάγες γύρω τους. Τώρα ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι ἓνα παιχνιδάκι γιὰ τὸν Ἄνρῦ. Μὲ μιὰν θαυμασία κίνησι ἔλξεως φτάνει τὸ παράθυρο καὶ κάθετα στὸ μικρὸ πεζοῦλι τοῦ. Τὸ βλέμμα τοῦ, διαπεραστικό, βυθίζεται στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο. Ναι. Δὲ γελάστηκε. Ἡ Λουσιέν εἶναι ἐκεῖ.

— Λουσιέν!, φωνάζει ὅσο γίνεται πιὸ σιγὰ. Λουσιέν!

Τὸ κορίτσι ξαφνιασμένο κυττάζει ψηλά. Τὸν βλέπει κι'

ένα χαρούμενο ξεφωνητό γεμίζει τὸ σκοτάδι.

— 'Ανρὺ!, λέει μὲ συγκίτησι.

— Ναί. 'Εγὼ εἶμαι Λουσι:— ἐν. Μὴ φοβάσαι. Γιατὶ σὲ φέρανε ἐδῶ;

'Η Λουσιὲν ἀναστενάζει.

— 'Ο κόμης Σαβινὺ θέλει νὰ μὲ παντρευτῆ, λέει. 'Εγὼ ἀρνήθηκα. Μὰ τώρα μοῦ εἶπαν πῶς, ἂν ἐξακολουθήσω νὰ ἐπιμένω, θὰ βροῦν ἕναν τρόπο νὰ μὲ ἀναγκάσουν νὰ πῶ τὸ ναί, 'Ανρὺ! "Αν δὲν τὸν παντρευτῶ, θὰ σὲ στείλουν στὰ βασανιστήρια τῆς Βαστίλης. Μοῦ τὸ εἶπαν καθαρά. "Αχ' εἶμαι πολὺ δυστυχήσμενη.

— Δὲν πιστεύω νὰ δέχτηκες!

— Πρέπει νὰ δεχτῶ, 'Ανρὺ. Διαφορετικά, θὰ σὲ στείλουν στὸ φρούριο ποῦ εἶναι τὸ ἴδιο σὰ νὰ σὲ καταδικάσουν στὸν πιὸ φριχτὸ θάνατο.

— Μὴ φοβάσαι γιὰ μένα!, τῆ μαλλώνει τὸ παιδί. "Εχουμε τὸ δίκηο καὶ ὁ Θεὸς δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ ἀβοήθητους.

Στυλώνει τ' αὐτιά του. 'Ακούει βήματα. Κάποιος ζυγώνει στὴν πόρτα του. Μένει ἀσάλευτος. Τὸ μυαλό του δουλεύει διαστικὰ. Μιά τρελλὴ ἰδέα περνάει ἀπὸ τὸ νοῦ του. 'Ακούει τὸ κλειδί ποῦ γυρίζει στὴν κλειδαριὰ καὶ ἡ βαρεὶὰ πόρτα ἀνοίγει. "Ενας ψηλὸς ἄντρας ποῦ κρατᾷ ἕναν ὄρμαθὸ κλειδιά στὸ χέρι περνάει τὸ κατώφλι. Κυττάζει

γύρω του. 'Ο 'Ανρὺ κρατᾷ τὴν ἀναπνοή του καὶ νοιώθει τὴν καρδιά του νὰ χτυπάει δυνατά. 'Ο ψηλὸς ἄντρας προχωρεῖ καὶ δείχνει σαστισμένος. Τώρα τὸν ἀναγνωρίζει. Εἶναι ὁ σωματοφύλακας ποῦ μαζί μονομαχοῦσε στὴν αὐλή.

— Τί διάολο ἔγινε; τὸν ἀκούει νὰ γρυλλίξει. Φάντασμα ἦτανε καὶ ξέφυγε ἀπὸ τὴν κλειδαριὰ;

Τὸ παιδί σφίγγει τὰ δόντια.

'Αφήνει τὰ δάχτυλά του νὰ γλυστρήσουν ἀπὸ τὰ κάγκελα καί, τινάζοντας τὸ λαστιχένιο καρμὶ του πρὸς τὰ ἔξω, πέφτει ἀπάνω στὸν σωματοφύλακα σὰν μιὰ ἄγρια τίγρις ποῦ παραιμονεύει κρεμασμένη σ' ἕνα δέντρο. 'Ο ἄνθρωπος, ξαφνιασμένος, βγάζει μιὰ κραυγὴ καὶ δοκιμάζει νὰ φέρῃ τὸ χέρι στὸ σπαθί του. Μὰ δὲν προφταίνει. Τὸ ἥρωϊκὸ παιδί εἶναι πιὸ σβέλτο. 'Η σιδερένια γροθιά του τινάζεται πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ προσγειώνεται σὰν ἕνα βαρὺ σφυρὶ στὸ σαγόνι του. Μὰ καινούργια γροθιά κάνει τὸν σωματοφύλακα νὰ κυλιστῆ μ' ἕνα βραχνὸ βογγητὸ στὴν ἄλλη γωνιά τοῦ ὑπογείου.

Τώρα ὁ 'Ανρὺ εἶναι ἐλεύθερος νὰ κινηθῆ ὅπως θέλει. Τρέχει κοντά του. Τοῦ παίρνει τὸ σπαθί του καὶ σηκώνει τὰ κλειδιά ποῦ εἶναι πεσμένα στὶς ὑγρὲς πλάκες. Μὲ γοργὲς κινήσεις βγαίνει ἀπὸ τὴν ὑπόγεια φυλακή του, τραβάει πίσω του τὴ βαρεὶὰ πόρτα καὶ τὴν κλει-

δώνει, φυλακίζοντας έτσι τὸν σωματοφύλακα. Στέκει στὸ διάδρομο καὶ κυττάζει γύρω του. Τίποτα δὲν ἀκούγεται. Προχωρεῖ βιαστικά πρὸς τὴ διπλανή πόρτα. Δοκιμάζει ἕνα, δύο, τρία, πέντε κλειδιά. Ἐπιτέλους καταφέρνει καὶ τὴν ἀνοίγει.

— Λουσιέν!, ψιθυρίζει. Ἔλα μαζί μου!

Τὸ κορίτσι δὲν πιστεύει τὰ μάτια του. Τρέχει καὶ ρίχνεται στὴν ἀγκαλιά του.

— Θεέ μου! Εἶναι ἀλήθεια ἢ ὄνειρεύουμαι; λέει. Πῶς ἔφτασες ἐδῶ;

— Δὲν τελειώσαμε ἀκόμα, τῆς λέει τὸ παιδί. Πρέπει νὰ βγούμε πρῶτα ἀπὸ τούτην τὴν κόλασι. Ὑστερα θὰ σοῦ ἐξηγήσω.

ΟΙ ΔΥΟ ΣΑΒΙΝΥ

Β ΡΙΣΚΟΝΤΑΙ σ' ἕνα μακρὺ διάδρομο, ἕναν στενόμακρο θολωτὸ διάδρομο, πού στάζει ὑγρασία. Προχωροῦν μὲ προσοχὴ χωρὶς νὰ ξέρουν ἀν ἀκολουθοῦν τὸν σωστὸ ἢ ὄχι δρόμο.

Ξαφνικὰ ὁμως νοιώθουν ἕνα δυνατὸ ρίγος. Τὰ δύο παιδιὰ στέκουν ἀκίνητα. Κάπου ἐκεῖ κοντὰ ἀκούγονται βήματα καὶ ὀμιλίες. Πλαίϊ τους ἀκριβῶς ὑπάρχει μιὰ πόρτα. Ὁ Ἄνρὺ φουχτιάζει τὸ πόμολο καὶ τὸ γυρίζει. Εὐτυχῶς ἡ πόρτα δὲν εἶναι κλειδωμένη.

Τρυπῶνουν στὸ σκοτεινὸ ἀνοιγμα καὶ ξανακλείνουν. Τὰ βήματα πλησιάζουν. Δὲν στέκουν ὁμως. Εἶναι τρεῖς ἄντρες

ἀπ' τὸ προσωπικὸ τοῦ πύργου πού περνοῦν κουβεντιάζοντας. Τὸ παιδί ἀφήνει ν' ἀπομακρυνθοῦν κάμποσο κι' ἐτοιμάζεται ν' ἀνοίξη πάλι τὴν πόρτα. Μὰ ἀπότομα σταματοῦν. Ἀπὸ τὸ βάθος αὐτοῦ τοῦ σκοτεινοῦ ὑπογείου δωματίου, ὅπου βρισκονται, ἀκούγεται ἕνα βογγητό.

— Κάποιος ἄνθρωπος βρῖσκεται ἐδῶ μέσα, λέει ὁ Ἄνρὺ.

Πλησιάζει περισσότερο καὶ ἀνατριχιάζει ὀλόκληρος. Ἔνας ἄνθρωπος ἴδιος σκελετὸς μὲ ρουφηγμένα μάγουλα, ἄσπρα μακρὰ γένια καὶ κουρελιασμένα ρούχα, πού δειχνουν ὁμως ὅτι εἶναι φτιαγμένα ἀπὸ ἀκριβὸ ὕφασμα καὶ ἀνήκουν σὲ εὐγενῆ εἶναι ξαπλωμένος στὸ πάτωμα.

— Θεέ μου!, ξεφωνίζει τὸ παιδί.

Σκύβει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ τώρα νοιώθει μιὰ δυνατὴ παγωνιά νὰ τὸν τυλίγει. Στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ ἀνθρώπου εἶναι περασμένοι χαλκάδες κι' οἱ χαλκάδες συγκρατοῦνται ἀπὸ χοντρές ἀλυσίδες πού εἶναι περασμένες σὲ ἄλλες σιδηρένιες θηλειές χτισμένες στὸ πάτωμα. Τὸ παιδί προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀνασηκώσει.

— Ποιὸς εἰσθε, κύριε; τὸν ρωτάει.

Ὁ ἄνθρωπος — σκελετὸς βγάζει ἕνα σιγανὸ βογγητό.

— Ποιὸς εἰσθε; ξαναρωτάει ὁ μικρὸς ἱππότης. Πέστε μου τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ σὰς βοηθήσω.

— Τίποτα δὲ μπορεῖς νὰ κάνης πιά γιὰ μένα, παιδί μου, Σὲ μερικὲς στιγμὲς θὰ ἔχω πεθάνει. Τί ἡμερομηνία ἔχουμε σήμερα;

— Εἶναι Νοέμβριος.

— Τί ἔτος;

— Ἔχουμε Νοέμβριο 1624.

— Ἐνα χρόνο καὶ τέσσερις μῆνες λοιπὸν θρίσκομαι μέσα σ' αὐτὸ τὸν τάφο; Θεέ μου!

— Μὰ πέστε μου, κύριε ποιὸς εἴσθε; ρωτάει τὸ παιδί.

— Εἶμαι ὁ κόμης ντὲ Σαβίνυ, ὁ ἰδιοκτήτης αὐτοῦ τοῦ πύργου. Πρὶν δεκάξη μῆνες ἔνας κακοῦργος ἀνεψιός μου ἔχοντας γιὰ συνεργάτες μερικά καθάρματα μ' ἔρριξε σ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο ὅπου θὰ πέθαινα σὲ λίγο... Ἐπωφελήθηκε μιάς καταπληκτικῆς ὁμοιότητος ποῦ ἔχουμε γιὰ νὰ μὲ θανατώσῃ καὶ σφετερίζεται τώρα τοὺς τίτλους καὶ τὴν περιουσία μου. Ἐμφανίζεται σ' ὅλον τὸν κόσμον ὡς Ἄντρε Σαβίνυ, ἐνῶ ὁ πραγματικὸς Σαβίνυ εἶναι μπροστά σας σ' αὐτὴν τὴν ἀξιοθρήνητη κατάσταση. Ὁ Θεὸς θὰ τὸν τιμωρήσῃ. Βρῶμι κο νερό καὶ μουχλιασμένο ψωμί ἦταν σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημά μου ἡ τροφή μου. Καταλαβαίνω ὅτι ἔφτασε τὸ τέλος μου.

Παρ' ὅλα αὐτὰ προσπαθοῦν νὰ τὸν βοηθήσουν. Ὅμως ὅλα ἀποδείχονται μάταια. Σὲ λίγο ὁ πραγματικὸς κόμης Ἄντρε Σαβίνυ εἶναι νεκρός.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ

ΕΚΑ λεπτὰ ἀργότερα, βγαίνουν πάλι στὸ σκοτεινὸ διάδρομο. Τὸ φοβερὸ μυστικὸ, ποῦ ἐντελῶς τυχαία ἔμαθαν, τοὺς βαραίνει. Ὁ Ἄνρῦ Ντυβερνουά ξέρει τώρα τί ἔχει νὰ κάνῃ καὶ τώρα μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ὁ δοξασμένος Μωρίς Ντυβερνουά, ὁ πατέρας του, συκοφαντήθηκε.

Ἀρχίζουν νὰ προχωροῦν πάλι. Στὸ βάθος ὑπάρχει μιὰ πόρτα ἀπ' ὅπου μπαίνει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

— Νομίζω πῶς εἴμαστε στὸν σωστὸ δρόμο!, λέει τὸ παιδί.

— Θεέ μου, βοήθησέ μας νὰ ξεφύγουμε ἀπ' αὐτὴ τὴν κόλαση!, ἀναστενάζει ἡ Λουσιέν.

Ὁ Ἄνρῦ τὴν ἀνοίγει. Περνοῦν τὸ κατῶφλι καὶ βγαίνουν ἔξω.

— Εἴμαστε ἐλεύθεροι!, ξεφωνίζει ἡ Λουσιέν.

— Ὅχι ἀκόμα! ἀ κούγεται μιὰ βαρεῖα φωνή.

Τὸ παιδί γυρίζει ξαφνικά. Μερικὰ μέτρα πιὸ ἐκεῖ τρεῖς σωματοφύλακες ἔχουν φανερωθῆ. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς κρατᾷ ἕνα πιστόλι στὸ χέρι καὶ τοὺς σημαδεύει.

— Φύγε, Λουσιέν! φωνάζει ὁ μικρὸς ἱππότης.

Καί, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τὸν κίνδυνον, ρίχνεται πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνοῦ ποῦ κρατᾷ τὸ πιστόλι. Μιὰ βροντὴ ἀκούγεται καὶ μιὰ σφαῖρα περνᾷ

πάνω από τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ. Τὴν ἴδια στιγμή, ὅμως τὸ χέρι τοῦ τὸν σημαδεύει δέχεται μιὰ σπαθιά.

— Ἄφησε τὸν μικρὸ σὲ μένα!, φωνάζει ὁ ἕνας. Ἐσὺ πιάσε τὸ κορίτσι καὶ τράβατο μέσα στὸν πύργο.

— Εἶναι χαμένη!, σκέπτεται ὁ μικρὸς ἱππότης. Δὲν θὰ μπορέση νὰ τρέξη πολὺ.

Ἐνῶ ξιφομαχεῖ ὁ νοῦς του εἶναι σ' ἐκείνην. Καθὼς γυρίζει νὰ δῆ τὴ Λουσιέν, τὸ σπαθὶ φεύγει ἀπὸ τὰ χερίᾱ του καὶ πετάγεται μακριά.

— Ἐτοιμάσου νὰ πεθάνῃς τώρα, πιτσιρίκο!, οὐρλιάζει ὁ ἄλλος καὶ σηκώνει τὸ ξίφος.

Τὸ παιδί κάνει μερικά βήματα πίσω. Ἄλλὰ βλέπει πὼς ὅλα σὲ λίγο θὰ ἔχουν τελειώσει. Χωρὶς τὸ σπαθὶ του, εἶναι στὴν ἀπόλυτη διάθεσι τοῦ σωματοφύλακα. Ὅμως ξαφνικά κάτι γίνεται. Ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δάσους φαίνονται δυὸ καθαλλάρηδες.

— Πίσω ὄλοι γιατί σὰς ἔκανα κιμᾶ!, ἀκούγεται μιὰ ἄγριοφωνάρα.

Τὸ παιδί ἔχει ἀναγνωρίσει τὴ φωνὴ τοῦ Τριμπουσόν. Ὁ σωματοφύλακας, ξεχνάει τὸν Ἄνρῦ καὶ γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς. Τότε ὁ μικρὸς ἱππότης ἐπιτίθεται κεραυνοβόλα. Μ' ἓνα βῆμα θρίσκει κοντὰ του καὶ οἱ γροθιές του κινοῦνται μὲ ταχύτητα. Ὁ σωματοφύλακας γονατίζει καὶ πέφτει ἀναίσθητος στὸ χῶμα.

Ὁ Τριμπουσόν ἔχει ρίξει ἔναν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ

πύργου χάμω καὶ παίζει... ποδόσφαιρο.

— Νά γιὰ νὰ μάθῃς ποιὸς εἶναι ὁ Τριμπουσόν!, φωνάζει.

Ὁ νεαρὸς Ντυβερνουᾶ βλέπει μερικά μέτρα πιὸ ἐκεῖ τὸν δούκα τοῦ Σαίντ - Ἐτιέν νὰ ξαπλώνη νεκρὸ μὲ τὸ σπαθὶ του τὸν σωματοφύλακα ποὺ κυνηγοῦσε τὴ Λουσιέν.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε δούκα, λέει τὸ παιδί. Σώσατε τὴ ζωὴ τῆς Λουσιέν καὶ τὴ δική μου.

— Εἶμαστε ἴσα κι' ἴσα, κύριε Ντυβερνουᾶ!, ἀποκρίνεται χαμογελώντας ἐκεῖνος. Τώρα καιρὸς νὰ γυρίσουμε στὸ παρίσι, ὅμως πρὶν βγῆ τὸ σκυλολόι τοῦ πύργου.

Καὶ ξεκινοῦν ἀμέσως.

Ἦτοτε ἀπὸ λίγο ὅμως σταματοῦν ξαφνιασμένοι ἀπὸ τὴν ἀγριοφωνάρα τοῦ Τριμπουσόν:

— Ἄλτ! Ὁλος ὁ λόχος ἄλτ!, φωνάζει ὁ χοντρούπηρέτης καὶ κυττάζει γύρω του.

— Τί συμβαίνει, Τριμπουσόν; ρωτᾶει ὁ δούκας.

— Χριστοῦλη μου!

Ὁ κ' ὕριος Ντυβερνουᾶ δὲν εἶναι πιά μαζί μας!

Κυττάζουν παραξευμεμένοι δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ἡ Λουσιέν γίνεται χλωμή. Ἐνα χέρι φουχτιάζει τὴν καρδιά τοῦ δούκα. Πραγματικά τὸ παιδί δὲν εἶναι πιά μαζί τους καὶ δὲν φαίνεται πουθενά. Ὁ μικρὸς Ἄνρῦ Ντυβερνουᾶ ἔχει γίνει ἄφαντος.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ-Ι-ΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: Όδος Λέκκα 22 ✦ Άριθ. 5 ✦ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. Άνεμοδουράς, Άριστέϊ-
δου 174. Προϊστ. Τυπ.: Α. Χατζηβασιλείου, Άμαζόνων 25

Σέ λίγο

ό «Μικρός Ήρωας» θά προσφέρη σ' όλα τά Έλ-
ληνόπουλο ένα υπέροχο **δ ω ρ ο**, πού θά τά γεμίση
χαρά!

Τό επόμενον τεύχος, τό 6, πού κυκλοφορεί τήν
ερχόμενη εβδομάδα μέ τόν τίτλο:

ΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ ΕΦΟΡΜΟΥΝ!

τό εκπληκτικό παιδί μέ τό άνίκητο σπαθί καί τήν ά-
τρόμητη καρδιά συνεχίζει τόν άδυσώπητο πόλεμό του
έναντίον τών έγκληματικών έχθρών τής βασίλισσας
καί τών ανθρώπων πού έστειλαν τόν άθώο πατέρα του
στο δέμιο!

Ένα τεύχος πού θά σ'ās κάνη νά δακρύσετε άπό
ένθουσιασμό, συγκίνησι καί γέλιο!

ΧΑ! ΧΑ!
ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΡΑΓ-
ΜΑΤΑΚΙ ΒΑ ΜΑΣ
ΠΩΝΗΣΗ ΣΤΟΥΣ
ΒΗΣΑΥΡΟΥΣ ΤΟΥ
ΣΚΟΡΠΙΟΥ.

ΠΑΜΕ! ΠΑΜΕ
ΓΡΗΓΟΡΑ ΚΙ'
ΑΦΗΣΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩ-
ΠΟΥΣ ΜΑΣ ΝΑ ΚΑ-
ΝΟΝΗΣΟΥΝ ΤΑ Υ-
ΠΟΛΩΓΙΑ!

ΕΝ ΤΑΞΕΙ!
ΑΣ ΕΛΠΙΣΟΥ-
ΜΕ ΟΤΙ ΘΑ
ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ-
ΣΟΥΜΕ ΚΑ-
ΝΕΙΑ ΠΕΙ-
ΝΗΣΜΕΝΟ ΛΙ-
ΟΝΤΑΡΙ.
ΠΑΜΕ ΝΑ
ΒΥΘΟΥΜΕ.

ΡΑΜΑ Ο ΖΟΥΛΟΥΣ ΜΕ ΤΩΝ
ΖΩΝΤΑ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΚΟΝΤΑ
ΤΟ ΕΞΥΓΝΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΜΥΡΙ-
ΖΕΤΑΙ ΤΩΝ ΑΕΡΑ.

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΣΑΣ
ΕΦΥΓΑΝ ΓΙΑΤΙ
ΠΟΘΗΘΗΚΑΝ ΤΗΝ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ!

ΕΤΣΙ ΛΕΣ;
ΠΑΜΕ ΛΟΙΠΟΝ
ΚΙ' ΕΜΕΙΣ ΠΑΙΔΙΑ,
ΓΙΑΤΙ ΒΑΡΡΟ
ΟΤΙ ΑΚΟΥΣ ΚΙ'
ΘΑΡΣ ΤΟ ΠΡΩΤΟ
ΛΙΟΝΤΑΡΙ...